

Før Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Femte Bind.

Decorah, Iowa.
S. Anundsen, Bog- og Accidentstrykker.
1872.

Indhold af 5te Bind.

	Side
Præstegaarden i Garzen (Efter det Tydske) 1, 34, 66, 98,	131;
	162, 194, 226, 257, 289, 321,
	353.
Sej Nar paa Spitsbergen	14. 46.
Martynen Ignatius	22.
Udhøsten i Viktoria	24.
Hunde som Lastdyr	27.
"Herren haver det behov" (Digt)	33.
John Mortons nye Harmonium og hans Sulegjæst	54.
Nero og Marcus Aurelius (Af Oluf Olsen) 57, 77, 116,	140.
Frihed (Digt)	65.
Kensdyrjagt ved Konderne	87.
Menneskets Haand	93.
Lærten (Digt)	97.
Om Frygt hos Dyr	111.
En Scene i Australien	122.
Surtigløberen Ernst	124.
Eneboeren (Digt)	129.
Det japanesiske Gesandtskab til Amerika og Europa	151.
Det første Dampskib paa Missourifloden	154.
Skoplantning paa den tydske Hede	155.
Fred over Jorden (Digt)	161.

	Side
Den jødiske Krig og Jerusalems Undergang	171, 203, 235, 267.
Den manglende Del	176.
Jernet	180.
En vaffer Handling	188.
Bartimæus den Blinde	193.
En Husmandsgut	210.
Cubier og Ebalerne	217.
En Storm ved Syd-Amerikas Kyst	220.
Løvspretstid (Digt)	225.
Zuleasten	244.
Dromedaren	252.
Drangutanen paa Borneo	277.
Polkarpus	283.
Mexiko og dets Oldtid	302, 336, 362.
Fossekallen	310.
Synaalfabrikationen	313.
Sydhavsøernes Apostel	331.
Snebræen Folgeson	343.
De to Sødfendebørn	369.
Ny Zeelands varme Kilder	374.
Verdens største Diamanter	376.
Thomas Hansen Kingo	381.
Blandinger—Nyt og Gammelt	29, 60, 94, 126, 157, 190, 223, 255, 286, 317, 348, 382.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

3d Aarg.

15de Januar 1872.

1ste Hefte.

Præstegaarden i Harzen.

(Efter det Tydske.)

I.

Schvor den unge Plante skyder
Sa fin og spød af sorte Jord,
Svor Solens varme Kys den nyder,
At den kan vore skjøn og stor.

Den milde Regn maa den forlene
Sin Dug til Marvens indre Saft;
Naar Sol og Regn sig spød forene,
Den vinder Sundhed, Vert og Kraft.

Dg Vinden ryfte maa dens Gren,
Saa Frugten modnes kan med Held;
Dog Guds Belsignelse alene
Gjør, at det Hele lykkes vel.

Lig Planten Børnejule ere
— I Omheds Solstein foldet ud —
De maa ei heller Regn undvære,
Den Paradisets Dug fra Gud.

Dog skal de dybe Rødder fæste
Sig tæt til Jesu Hjerterod,
Maa Sorg og Lidelse dem gjæste,
Dg tunge Dages Taareflod.

O, Himmelens og Jordens Herre!
Du lyse over os din Fred;
Saa at vi dine Børn maa være,
I Faders Hus er Barnets Sted.

I Præstegaarden i Burgdorf havde man idag meget at bestille. Det var den sidste Dag før Pinte, og til Morgendagens Fæst maatte Alvære pudset og straalende. Burgdorf laa ved Enden af de skønne Harzberge, dog endnu ganske omringet af Fjælde. Midt i Landsbyen laa Præstegaarden; kun Gablet vendte ud imod Gaden, som førte henimod Kirken. Husets Vinduer vendte ud til Gaardsrummet, der var omgivet af Stalde og Ladebygninger, og tilhøire tittede Blomster og Buske nysgjerrige frem igjennem Havens grønne Stakit. Udbendig saa Huset allerede idag ret festlig ud, smykket med friskt Vinløb, der saa ganske bedækkede det, at man intet kunde se af Bygningen selv, som Tid og Veir forlængesiden havde berøvet al Skønhed; kun de blankpudsede Vinduer stinnede klart ud af de grønne Kammer, idet de syntes at tilvinke enhver Indtrædende

et venligt Velkommen. Ja, derude havde den kjære Gud selv smykket Huset til Vintsefesten, og Han var for længe siden færdig med sit Arbejde, medens Menneskene indenfor endnu havde Hænderne fulde. Moderen havde allerede i flere Timer været i Bageriet, og nu bares duftende Hvedefager ind i Huset. Eje- nestepigerne vare beffjæstige i Kjøf- fenet, derfor havde Henrik, Husets Søn, og Ferdinand, som blev op- dragen her, to Smaagutter paa 14—15 Aar, ædelmodig besluttet for idag at sætte al Stoltthed tilside og bære samtlige Kager fra Bageriet til den ganske nærliggende Præstegaard. Dette blev ogsaa tilbørlig anerkjendt af den tiaarige Søster Elisabeth, der hver Gang jublende modtog Kagerne og kjærlig hilste Brødrene, idet hun ikke nok kunde rose, hvor snille de vare idag. Denne Anerkjendelse gjorde dem godt, og de bleve saa ivrige, at Præstekonen maatte passe paa, at ikke samtlige Bondkoners Kager ogsaa bleve bragte til Præstegaarden, hvilket disse vist ikke vilde have syntes om. Ingen saa imidlertid med Mis- undelse paa den store Mængde Ka- ger, som tilhørte Præstekonen; thi man vidste vel, at hun tillige bagte til den halve Landsbys fattige, og at paa Præstens Gaardsplads vilde denne Aften samles mange Børn, der kom med tomme Hænder, men gik bort med smaa, runde Kager og glade Ansigter. — Marie, Husets ældste, tolvaarige Datter, var beffjæstiget med at ophænge hvide Gardi- ner for Vinduerne i den store For- stue og bestræbte sig tillige for at holde enhver Støv borte fra Fade- rens Studereffammer. Derfor bort- viste hun ogsaa uwillig den lille Eli-

sabeth, som gestjæstig hentede den ene Blomsterbuket efter den anden fra Haven for at smykke hvert Bæ- relse med Vaarens yndige Børn, og bebreidede hende hendes lydelige Min- terhed. Denne syntes ikke at gte meget paa Søsterens Bebreidelser, men saa utaalmodig op til det fjerde Uhr, som i Form og Størrelse lig et lidet Klædeskab nu allerede i had- tredstindstue. Aar havde ladet sit Lik-Tak høre i Forstuen.

”Ved du, jeg synes, de lade vette skræffelig længe paa sig”, sagde hun endelig til sin Søster.

”Før om en Time kunne de ffe komme”, svarede Marie med dæm- pet Stemme, ”og det er ogsaa vi; thi vi have endnu saa meget at gjøre, og Moder er heller ikke kom- men hjem.”

Det var idag en vigtig Dag for Præstegaardens Beboere. Medens de Alle endnu have det saa travlt, tager jeg Læseren tilside for at for- tælle, hvem man idag venter.

Emma Stieg, som nu snart tyve Aar havde været Præstekone i Burg- dorf, havde som Barn og Pige haft en Veninde, der laa hendes Hjerte meget nær. Tidlig mistede denne sine Forældre og tilbragte derfor efter Emmas Giftermaal flere Aar afvejlende i Præstegaarden i Burg- dorf og i en ældre Søsters, Major- inde von Gef's, Hus i Berlin. Da stiftede hun Bekjendtskab med en engelsk Missionær, som en Tid op- holdt sig i Tydskland; han vandt hendes Hjerte og hendes Haand, og hun fulgte ham til det fjerne Indien. Deres Egteskab velsignedes med flere Børn, men kun det ældste, Margare- reth, fik de beholde ilive. Allerede for længe siden skulde ogsaa hun

været sendt til Europa for i det tydste Klima at gjenvinde de legemlige Kræfter; men det faldt de kjærlige Forældre tungt at skilles fra sit eneste Barn, og længe ventede de desuden paa passende Reisesølge, da de ikke selv kunde ledsage hende til Europa. Saaledes var Margareth bleven næsten tolv Aar gammel, da traf de endelig en kristelig Familie, som vilde tage hende med til Berlin; derfra skulde hendes Tante, Majorinde von Gess, ledsage hende til Burgdorf, thi her var det Forældrenes Bestemmelse, at deres Barn skulde opdrages og konfirmeres; derpaa skulde hun paa Tantens indtrængende Bøn tilbringe et Aar hos hende i Berlin, saa vilde Forældrene hente hende til sig til Indien. Dette var deres Planer, men — Menneket spaar, Gud raader.

Sidtil var Alt gaet, som man havde bestemt, og idag skulde Fru von Gess ankomme med sin Niece. Nolte, den gamle Tjenestegut, havde vadstet og pudset den store, gamle Familiebogn og var reist til den en Mil bortliggende Jernbanestation for at hente de Fremmede. Gjerne vilde Præstefonen reist med, — men Dagen før Pintsje, — nei, da var det umuligt! Marie og Elisabeth vare dels for bestjæftigede, dels for udsøfelig til at modtage Gæsterne, saa var der kun Henrik og Ferdinand igjen. De vilde gjerne have reist, de brændte af Begjærighed efter at se sin nye Lege søster, som i deres Tanter omgaves af det fjerne Indiens hele Trylleri, — men det vilde jo se ud som Nysgjerrighed, og hun kunde tænke, de brøde sig saa meget om en saadan liben Pige.

Ferdinand var Søn af en nogle

Mile derfra boende Præst, hvis Kald ikke levede ham Tid til selv at undervise sin Søn, og hvis Formuesomstændigheder ikke tillode ham at holde en Huslærer for dette eneste Barn. Han havde derfor overgivet sin Søn til Pastor Stieg, for at han kunde blive opdragen med hans Børn og nyde Undervisning af den derværende Lærer.

Præsten i Burgdorf var en stille, alvorlig Mand, for hvem først i en ældre Alder, efterat han allerede var indtraadt i den geistlige Stand, det fulde, sande Troeslys var opgaaet, som først gennem mange Kampe havde lært at tro, at Kristus ikke alene er givet os til Helliggjørelse, men fremfor Alt først til Nærfærdiggjørelse og Forløsning. Langsomt og efterhaanden var denne Erkjendelse bleven til Sandhed for ham; det havde været længe, inden den døde Kundskabs Masse og Nationalismens Bantro, hvori han var opdragen, var bleven overvunden, og selv efterat dette var steet, lyst Præstens nye Troeslys ikke som en mægtig Paaskjold paa Hjertet, men som en stille Lampe paa Husalteret. Sam var ikke Meget betroet, men hvad han havde, forvaltede han tro. Han havde ingen store Talegaver, hans Prædikener vare meget simple, ja man paastod undertiden, han prædikede slet ikke noget Nyt — men han levede efter Guds Ord, og han prædikede for sin Menighed mere ved sin Wandel end ved sine Ord. — Og i denne Wandel stod hans Hustru ham trolig ved Siden, hun var i Sandhed hans Medhjælperfe. Meget ung, men opdragen af en praktisk Moder, var hun traadt ind i dette Hus. Her saa det ikke ind-

bydende ud. — næsten alle Værelser havde kun Vergulbe, og det kunde hende, at man i heftigt Regnveir maatte slaa Paraplyer op over Sengen for ikke at blive gjennembaad. Men med trøstigt Mod overbandt den unge vakre Kone alle disse Gjenvordigheder og vandt snart ved sit altid venlige Væsen Menighedens Kjerlighed. Præstens Indkomster bestode desværre for den største Del af, hvad Præstegaarden indbragte, — Opsigten dermed overtog Præstekonen ganske alene, dermed maatte hendes kjære Mand Intet have at gjøre, han havde jo nok med at bearbejde den aandelige Ager. En tro Tjener, Kolte, stod hende trolig bi; naar der var Noget, hun ikke vidste, spurgte hun en gammel, erfaren Bondekone tilraads og vandt ogsaa derved Hjertene, at hun var saa omgjængelig; hendes praktiske Blik saa snart, hvorledes hun kunde indrette det paa det Bedste — Alt lykkedes under hendes Hænder; Indtægterne forøgedes vel ikke, det var heller ikke hendes Hensigt, men Husholdningen blev vel ført, og det forskaffede hende Respekt. Det varede ikke længe, før Præstegaarden var det Sted, hvorhen Alle i Landsbyen først gik med sine Sorger og Glæder; man vidste, at man hos Præsten og hans Kone altid fandt deltagende Hjertener, og, naar det behøvedes, ogsaa en aaben Haand. Præstekonen var vel rigere begavet end sin Mand, men hun vidste det ikke, og saa med Beundring op til ham; rige Mandsgaver prydede hende, og som en ægte Kvinde havde hun med Kjerlighed omfattet den Herre Jesus, længe før hans Herlighed ret var bleven hende klar. Da nu hendes Mand opvaf-

tes til et nyt Troesliv, da drog han ogsaa sin Hustru med; hun havde ikke saa tunge Kampe at gjenne-gaa som han, det forekom hende saa let og salig at tro, — saaledes vandrede hun Haand i Haand en Vei med ham mod det tilkommende Hjem.

Forældrenes Glæde vare de tre Børn, hvis foreløbige Bekjendtskab vi allerede have gjort. Henrik lig-nede mest sin Fader, var for det meste alvorlig og sjselsatte sig mest med sine Bøger. Han og Ferdinand havde hinanden hjertelig kjær, uag-tet de vare meget forffjellige. Fer-dinand var meget mere begavet end Henrik; hvad han havde fore, ud-førte han ogsaa, vel at mærke hvis han lige til Slutningen havde Lyst dertil; han havde altid en Kjepehest, som han red med Iver, men som han desværre snart forlod for at søge sig en anden. Han paaastod altid, at Henrik var kold som Is, sjønt dette slet ikke var Tilfældet. Mest lig Henrik var hans ældste Søster Marie; hun var ikke begavet, havde tungt for at lære, var ikke vakker og blev derfor ofte af Fremmede tilfidsesat for sin yngre Søster Elisabeth. Hun var meget husmo-derlig og flittig, næsten forud for sin Alder, og blev ofte af Faderen kaldt hans lille Husholderste, medens Elisabeth, sædvanlig kaldet Lilli, et deiligt Barn med blondt Lokkehoved, sin syntes at være stabt for at glædes og glæde Andre. Hendes mun-tre Latter hørte man ofte i det hele Hus, og om man var fortrædelig fremt, maatte man dog være glad med dette glade Barn. Naar en Stue blev feiet, eller det røg i Kjøf-tenet, saa sthede hun disse Steder

hvis hun kunde. Haven var hendes kjæreste Opholdssted, og det var hendes ubestridelige Ret til alle Søn- og Selligdage, naar Alt i Huset var rent og pudset, at smykke hvert Værelse med Blomster.

Men medens vi her passere om Præstefamilien, have vi ganske glemt at give Agt paa Bognen, der just nu kjører ind paa Gaarden. Marie staar i Døren og ser efter sin Moder, som endnu ikke er kommen tilbage. Ferdinand og Henrik lukte Bognsdøren op, hjælpe Damerne ud og anstrenge sig for at være saa elskværdige som muligt. Lilli kaster sig med lydelig Jubel om den fremmede, lille Piges Hals. Da kommer ogsaa Præstefruen, hun bærer endnu nogle Spor af sit sidste Opholdssted, men forøvrigt ser hun som altid venlig og net ud; ogsaa Præsticen har Larmen ført ud af hans Studereværelse. Nu bliver der en Kysken og Omfavnen af den lille Margareth; Enhver vil hjælpe med at bære Løiet, men griber uheldigvis just det, som en Anden allerede har taget, den Ene beder den Anden ræde ind, men Ingen vil gaa først, — kort, der opstaar saa megen venlig Forstyrrelse som mulig.

Endelig sidde de Borne ved Kaffebordet; Margareth sidder ved Siden af Præsteconen, som atter har omfavnet hende. "Ja, du har min kjære, kjære Agnes's Vine" siger hun, "men hendes Haar var lysere end dit, — dog havde jeg strax kunnet kjende dig paa din Moder."

"Men Mamma's Haar er mørkere end mit", sagde Margareth, "det er næsten sort."

"Nu, saa har vel Indiens Sol brændt det sort", svarede Fru Stieg,

"o, hvor gjerne vilde jeg ikke se hende igjen; det er nu femten Aar, siden vi saaes."

Margareths Vine fyldes med Taarer ved Tanken om hendes elskede Moder. Hendes Fader og hendes Moder, — det er de to Polarer, hvorom al hendes Digten og Tragten dreier sig. Dog hurtig tørrer hun Taarerne, hun har lovet sin Moder at stride tappert mod saadanne vemodige Følelser, og hun vil holde Ord. Tidtil havde det været hende lettere, end hun havde tænkt; de mange Afværlinger paa Reisen havde været interessante for den opvakte, livlige Pige, hun havde seet og gjort Bekjendtskab med saa mange Mennesker; hun, som tidligere ofte et helt Aar ikke havde seet andre Hvide end sine Forældre, var som i en ny Verden, og idag, da hun var ankommen til det Sted, der for saa lang Tid skulde være hendes Hjem, forekom Alt hende som en Drøm.

"Vil du ikke gaa ud til de øvrige Børn, kjære Margareth?" spurgte Fru Stieg.

Margareth rystede paa Hovedet. "Gum er vist træt og anstrengt af Reisen", sagde Fru von Hef.

Derude var hun naturligvis Gjenstand for Samtalen.

"Gum er sød", raabte Lilli, "jeg holder alt strækkelig meget af hende."

Marie maatte i sit stille Sind tilstaa, at hun var meget vakker, men Misundelsen tilhviiste hende: "Du er ikke paa langt nær saa vakker, Alle ville holde af hende, og Ingen bryde sig mere om dig."

"Ja, hun er vakker", gjentog Ferdinand, "men hun er vist ogsaa meget stolt", og hemmelig glædede han

sig over, at hun ikke havde seet ham bære Kagerne.

"Vi kunne jo slet ikke vide, om hun er stolt", mente Henrik, "hun har jo ikke talt et eneste Ord med os."

"Jo, just derfor", svarede Ferdinand meget bestemt.

"Bed I hvad?" sagde Marie efter en liden Pause, "hun kommer dog vist ikke ud til os, derfor ville vi ikke vente længere paa hende, men —"

"Bilder du dig ind", afbrød Ferdinand, "at jeg har ventet paa hende, da tager du ret fejl."

"Men vi ville", fortsatte Marie rolig, "gaa ud at søge efter Æg. Vi have ikke mere end sex Æg til iovermorgen, og Hønsene have ganske vist lagt nogle ude. I det bagerste Høggulv har jeg flere Gange hørt det etagle, lader os Alle se vel efter."

Forslaget blev enstemmig antaget, og siebliffelig saa man alle fire Børn springe over Gaarden og adspredes ved de forskjellige Ladebygninger.

Sovermorgen skulde de nemlig have stor Kogefest. Det var kun tre Gange om Aaret: 2den Suledag, 2den Paastedag og 2den Pintsedag. Børnene fik da koge og tilberede Alt selv, Moderen gav kun gode Raad. Til Privilegierne ved denne Kogefest hørte ogsaa, at alle Æg, som Hønsene i de sidste otte Dage lagde andetsteds end i Hønschuset, tilfaldt Børnene. Den anden Selligdags Eftermiddag blev det store Kjøkken indrømmet Børnene; de kogte da gjerne flere Duer og tillavede alle slags gode Retter, som de derpaa bragte om i Landsbyen til alle syge Børn. Saaledes havde de gjort i mange Aar; de fattige Børn glædede sig allerede længe forud til

Præstebørnernes store Kogefest, og disse sølte herved; hvor langt saligere det er at give end at tage.

Saa, det var en vigtig Dag for Børnene; men de behøvede naturligvis Æg, mange Æg til saadan Mad, der skulde passe for Syge. Der blev derfor stor Glæde, da Ferdinand jublende raabte ned fra Luften paa det øverste Hjørn: "Jeg har fundet det, jeg har fundet det, et helt Rede, jeg tror sexten eller sytten Æg!"

Straalende af Glæde sprang Lilli ind, rev Stuedøren op og raabte uden at ændse de Andres alvorlige Samtale: "Ænk, Ferdinand har fundet sytten Æg paa Høloftet!"

Præstekonen forklarede Grunden til Lillis Glæde, medens denne igjen skyndte sig ud. Et Dieblit efter stak hun atter Hovedet ind for at sige: "Moder, Børnene ere komne, vil du ikke give os Kagerne?"

Præstekonen reiste sig; men Lilli stod endnu tvivlraadig; endelig sprang hun lige hen til Margareth og sagde: "Vi skulle nu uddele Pints-kagerne til de fattige Børn; vil du ikke være med, du skal faa se, hvor glade de blive."

En saa venlig Anmodning kunde Margareth ikke modstaa, hun fulgte Lilli, der holdt hendes Haand fast i sin. I Forstuen var en Mængde smaa, runde Kager opstablede, og efter som de fattige Børn kom ind, fik hver sin Kage og et venligt Ord; de rakte de smaa Sivere Haanden med et fornøiet: "Gud lønne det." Mange af Børnene medbragte smaa Buketter af Markblomster. Margareth havde stor Glæde af Blomsterne, hun havde aldrig før seet Lillekonvaler, og Lilli forærede hende

i sin Kjærlighedsiver alle sine, Henrik gjorde det samme paa sin stille Maade, medens Ferdinand ogsaa overrakte hende sine med et Slags Cavalermæssigt Bux, som lidet passede til hans Ord, at han ikke bekymrede sig om Piger. Marie vilde ogsaa gjøre det. "Men hun har jo allerede saa mange", tænkte hun, "jeg indser ikke, hvorfor hun skal have Alt." Hun satte sine i Glas, men angrede det siden og var dem alle ind i Margareths Værelse.

Saaledes forløb den første Dag. Margareth var lettere om Hjertet, end hun havde været i lang Tid. Hun følte, at hun her havde fundet et Hjem, Fader- og Moderkjærlighed, og idet hun tænkte paa Lillis søde, gundige Løkketov, søb hun ind. Majorinde von Hef derimod tænkte: "Det ser ud til at være ganske snille Folk, men udentvivl meget indskrænkede. De leve tilfredse her, fordi de ikke kjende noget Bedre. Margareth, det rigtbegavede, yndige Barn, frugter jeg for, vil blive bondeagtig og antage deres indskrænkede Anskuelse, — det er dog godt, jeg siden skal faa hende et Aar til Berlin, — der vil hun nok snart forandre den simple Smag, hun har faaet i en Lands-Hyrestegaard."

Pintsefesten var over, Fru von Hef reist, og nu vendte efterhaanden Alt tilbage til den sædvanlige hverdagslige Orden. Margareth fandt sig let i dette Liv, der dog var saa forskjellig fra det, hun tidligere havde ført. Hun var et usædvanlig rigt begavet Barn og tidlig udbillet. Da hun var eneste Barn, havde de kjærlige Forældre bestjæftiget sig meget med hende, og de havde ikke alene søgt at uddanne

hendes Aand, men end mere hendes Hjerte; de havde ikke forglemmt Missionspligterne mod sit eget Barn, og Margareth stod lige fra sin spædste Barndom i fortrolig Omgang med sin himmelste Fader; hun bad til Jesus længe før hun erkjendte, hvem han var, og jo ældre hun blev, desto fjærere blev Jesus hende som hendes Herre og Frelser. Dertil kom rige Aandseener, god Forstand, tro Sukommelse, en rig Fantasi og en poetisk Sands, der ofte lod hende se de mest profaiske Ting i et ganske andet Lys; hun spillede lidt, og hendes Stemme var saa sød, naar hun sang, som om den kun var skabt for at love og prise Gud.

Men i alt dette laa der en stor Fare for Margareth. Just fordi hun var vakrere, havde mere Skarpsindighed og Erfaring end andre Børn paa hendes Alder, blev hun betragtet som den Første af alle sine Legekamerater; hun bestemte, hvad de skulde lege, og indrettede Alt efter sin Villie. Saaledes havde det været i Indien, naar hun undertiden havde leget med de døbte Indfødtes Børn saaledes syntes det ogsaa at ville blive i Præstegaarden i Burgdorf. Snart var Margareth Sjælen i alle Lege, og naar hun ikke var med, fandt baade Lilli og Smaagutterne det kjædeligt; naar hun saa begyndte at fortælle om sit Fødeland, da hørte ogsaa Marie opmærksomt til.

"Gaa Børnene i Indien med Klæder?" spurgte Lilli en Dag.

"De smaa Børn springe nøgne omkring", svarede Margareth, "og de større gaa vel ikke med saadanne Klæder som vi; men de have et stort Stykke hvidt Bomuldstoi, som de vide saa behændig at indhylle sig i,

at det næsten ser nydeligt ud. Ifte alene Børnene, men ogsaa de Vorne ere meget glade i Blomster, som de gjerne ville pynte sig med, hvilket ofte kan se pudsig nok ud.

"Vorer der mange vakre Blomster i Indien?" spurgte Lilli.

"Deilige", svarede Margareth, "jeg har aldrig seet saa store, prægtige Blomster med saa glimrende Farver som der, og dog tror jeg, at jeg holder mere af de smaa Lillekonvaler og Forglemmigeier, som findes her. Der findes i Indien deilige Roser; store Stræninger ere beplantede dermed, da der gjøres Rosenolie af dem, og dertil behøves der mange; Papa sagde, at af 4000 Pd. Roser faar man neppe et halvt Pd. Olie. Vort Hus var næsten ganske bedækket af Roser. Saa havde vi en Blomst, der er saa brændende skarlagenrød, at den langt børte ser ud som glødeude Kul, derfor hedder den ogsaa "Stovflamme." Men endnu vakrere er en anden, som kaldes "Prindsessens Blad" og har deilige, hvide Blomster, der regelmæssig springe ud Kl. fire om Eftermiddagen og lukke sig Kl. fire om Morgenen. Og Træerne skulde I se, jeg tror ikke, der findes saa store Træer her! Vi havde hele Skove af Kokospalmer; de frygtelig høie Stammer stode lige ved Siden af hverandre, og oventil vare da de vakre Kroner med de store Blade saa tætte, at neppe en Solstraale kunde trænge igjennem. Ja, en saadan Skov er herlig!"

"Har du da seet en tydsk Eg?" spurgte Henrik.

"Nei, kun paa Billeder, men jeg skulde have stor Lyst til at se en."

"Vi skulle med det Første gaa til Stoven, og da maa du vist tilstaa,

at Egen er en Konge over alle Træer. Og saa skal jeg vise dig de mørke Grantræer, som altid ere grønne, — havde I i Indien ogsaa altid grønne Træer?"

"Vi havde hvert Aar to Indhøstninger", svarede Margareth undvigende, "den første i April og den anden i November. Fra Oktober til Marts er den saakaldte kolde Tid, fra Marts til Juni er det frygtelig hedt, og fra Juni til September regner det bestandig."

"Men naar var da Vinteren?" spurgte Marie.

"Der er slet ingen Vinter, — Regntiden bliver betragtet som Vinter."

"Har du da aldrig seet Sne?" spurgte Ferdinand.

"Jo, engang vi boede ved Foden af Himalaya, men da det engang var saa varmt der, at vi ikke kunde holde det ud, og Alle bleve syge, reiste Papa med os op i Bjergene, og der viste han mig Sne."

"Da behøvede I vel ingen Dvne i Bærelserne?"

"Nei, hvordan kan du tænke det; Kjøkkenet maa for Hedens Skyld ligge langt børte fra Huset, og vi havde overalt Pankahs."

"Pankahs? Hvad er det for Noget?"

"Det er store, store Vister, som ere fæstede fast i Loftet; de blive bestandig bevægede ved en Snor, og dette bringer frisk, hellig Luft ind i Bærelserne, ellers vilde det ikke være til at holde ud."

Ja, det maatte vel være et vidunderligt Land, dette Indien, tænkte Børnene, Alt saa ganske anderledes end i Burgdorf. Marie fandt, at det var meget bagvendt; hos Ferdinand opstod alleslags eventyrlige

Reisjetanker, — men alle betragtede de Margareth som en vigtig Person, der allerede havde seet og erfaret saa Meget. Margareth mærkede godt, hvorledes Børnene beundrede hende; hun var altid beredt til at fortælle dem om Indien; thi det var saa morsomt altid at have opmærksomme Tilhørere og fortælle om Ting, som de slet ikke kjendte til. Hun havde snart bundet Alles Hjertes, og man maatte elske det vakre, begavede Barn, der desuden omgaves af Interessesjandhedens gylndne Glæds; vi kunne vel unde Margareth al denne Kjærlighed som Erstatning for de fjerne Forældres, kun Skade, at Idmyghedens spæde Plante trives saa sjelden i Lykkens Solstin.

Flere Uger vare forløbne. Margareth tog nu regelmæssig Del i alle Børnenes Undervisningstimer, kun de engelske Timer behøvede hun ikke at deltage i, da hun taledede dette Sprog ligesaa godt som det tydske. En ny Grund til Beundring! Endnu aldrig havde Børnene seet et Barn, som med saadan Færdighed kunde tale et fremmed Sprog; hvad de med saa stor Nøis maatte lære, og som i deres Mund hørtes klodjet og stammende, kom flydende fra Margareths Læber. Selv Fader, maatte de tilstaa, kunde ikke paa langt nær tale saa flydende som hun. Marie faldt det særdeles tungt at lære, og nagtet Margareth altid var villig til at hjælpe hende med hendes engelske Arbejder, saa kunde Marie dog ikke overvinde sig til at betragte hende med kjærlige Bine. Den stakkels Marie! Hun vilde saa gjerne blive afholdt og foretrukken, og blev dog for det meste overseet eller tilfidesat. Om Forældrene kunde

hun vistnok ikke sige dette; de gjorde ingen Forskjel mellem sine Børn, men det vilde Marie, at de skulde gjøre, hun vilde saa gjerne være det mest elskede Barn. Men Brødrene og Alle, der gif ud og ind i Huset, foretrak siensynlig Lilli. Det var saa naturligt; Lilli kom Enhver venlig og glad imøde, medens Marie vilde blive søgt og ofte stødt En bort ved sit fortrædelige Væsen. Sidtil havde det imidlertid kun været hendes Søster, der blev hende foretrukken, men nu kom en Fremmed, som var meget vakrere end hun, som vidste og kunde meget Mere end hun, som ved sit venlige, livlige Væsen indtog Alle. Nu var den stakkels Marie, som hun mente, fuldstændig tilfidesat, og Ingen tænkte mere paa hende. Hvad havde hun da gjort, hvad kunde hun for, at hun ikke var saa vakker og saa klog og kunde fortælle saa Meget som Andre, — det var de egenkjærlige Tanker, hvorved Marie stedse mere og mere skabte sig indbildte Sorger.

Sidtil havde Margareth ikke gjort Noget, der kunde retfærdiggjøre Mariens ukjærlige Følelser mod hende. Hun havde det oprigtige Dnske at være venlig og kjærlig mod Enhver; hendes Moder havde forialet hende saa Meget om Pastor Stiegs og deres Børn, at hun allerede af den Grund forud elskede dem Alle. Men snart mærkede hun, at hun stod Marie iveien, at hun bevarede hendes Venlighed med Uvenlighed og ofte i lang Tid var vred og forirredelig over enhver Ubethdelighed, som Margareth kunde have gjort hende imod. Hun saa, at Marie misundte hende ethvert Kjærtegn af Forældrene og med Trods stod paa enhver Rettighed,

hvilken hun som Husets ældste Datter havde eller mente at have. Margareth var for godmodig og tillige for lykkelig til at betale Lige med Lige; hun indsaa ret vel, at Marie ikke skadede hende, men kun sig selv ved sin Opsørsel; derfor lod hun hende gaa og sluttede sig mere til Lilli og Smaagutterne. Hun var venlig og forekommende mod Marie, men kunde dog ofte ikke afholde sig fra, naar denne gav Anledning dertil, at drille hende snart paa en uskadelig, men ogsaa undertiden paa en usjærlig Maade, hvorved hun altid havde Latteren paa sin Side, og gjorde derved den stakkels Marie mere og mere bitter. Havde denne besvaret Spøg med Spøg, Drilleri med Drilleri, Latter med Latter, saa var Alt gaaet fredelig af; men det kunde hun ikke, og uheldigvis gav Marie ved sin daarlige Fattedevne Stof nok til alleslags Vittigheder. Nu besluttede hun, naar hun ikke fandt Aertjendelse hos sine Sødfænde, at søge den hos fornuftigere Personer; hun lagde sig med en for hendes Alder usædvanlig Iver efter Husboldningen, og da hendes hele Hu stod dertil, blev hun snart meget flink og en Støtte for sin Moder. Omendstjænt hun fik Ros herfor, fandt hun dog heller ikke hos Forældrene den Aertjendelse, hun søgte; ja hun paadrog sig endog ofte Daddel, naar hun over huslige Syssler, som ikke vare hende paalagte, forjæmte sine Lestier.

Saaledes havde Sagerne staaet før Margareths Ankomst; nu bleve de kun værre og det kom til Udbrud. Forældrene kjendte vel sine Børn; nu var jo ogsaa Margareth dem betroede Barn, og de

iagttog dem alle med sjærlige og omsorgsfulde Bine. Faderen indblandede sig sjælden, han virkede mere indirekte paa dem ved sin Undervisning og Omgang; han vidste, at hans Husfru var bedst stiftet til at gjøre Børnene opmærksomme paa deres Feil og hjælpe dem at besjæmpe dem. Hun saa med Smerte, hvorledes Forholdet var mellem Margareth og Marie, hvorledes den Sidste altid ærgrede sig over den Første, hvorledes de mere og mere gik af Veien for hinanden og bleve mere fæmmede. Pastor Stiegs gjorde ikke som mange Forældre gjøre i lignende Tilfælde: de stille de Personer ad, som ikke godt kunne komme ud af det sammen, og naa derved virkelig sit Maal, nemlig at faa Ro og Fred. Mon nu ogsaa disse Forældre ville kunne bortjage fra sine Børn paa hele deres Livsvei alt Forstyrrende, Alt, som opirrer dem eller gjør dem misundelige? Jeg betvivler det. Og om de kunde det, hvad havde de vundet derved? De havde opgivet sine Børns Sjæle for at undgaa nogle ubehagelige Timer. Intet hæsligt Udseende kan banhse Forsængelighedens Magt, ingen Armod Tørsten efter Rigdom, ingen Udmiggelse Stoltheden af vore Sjæter, — inde fra maa de onde Fiender blive overvundne, og denne daglige Strid og denne daglige Overvinden af sig selv i Kristi Kraft, — det er jo den Kristnes forordnede Dagverk; ve den, som ikke vil udføre dette sit Arbeide, som ryfter det af sig; Ringaardens Herre kan da ikke ved Aftenstid give ham hans Løn, naar han ikke har været tro i det Arbeide, som var ham befalet.

En Eftermiddag sad de tre Smaa-

piger som almindelig med sit Gaandarbejde ved Siden af Moderen i den store Forstue, der om Sommeren sædvanlig var Familiens Opholdssted. Marie, som i Kjøkkenet saa flittig kunde bevæge sine Hænder, lod dem ofte synke i Stjødet, naar de stulde holde Shtøiet. Lilli fandt ogsaa Gaandarbejde lidt kjedelig; men hun vidste, at det Foresatte maatte gjøres, og saa tænkte hun, det var bedre saa hurtig som mulig at blive færdig dermed. Margareth derimod arbejdede flittig, fordi det var hende en Fornøielse, og hun underholdt de Andre med mange Fortællinger, saa at Lilli erklærede: "Det er ikke mere halvt saa kjedsommeligt at sy, siden du kom, som det var før."

"Marie, sidder du nu igjen i Tanter?" formanede Moderen, da hun atter og atter saa, at Marie holdt Naalen i Gaanden uden at bruge den.

"Kjære Tante", sagde Margareth rask, "jeg tror aldrig Marie sidder i Tanter; thi hun har slet ingen."

"Sy, skam dig, Margareth", sagde Moderen strengt og saa alvorligere end nogenfinde før paa hende, "hvor kan du være saa ufsjællig? Kan du se i andre Folks Hjertes?"

Margareth blev rød og slog Diene ned. Men mere end alt Andet bedrøvede det Moderen, da hun saa, at et Gledesglimt for over Marias Ansigt ved hendes sidste Ord.

Nu kom Smaagutterne og sagde, at Klokken var sire, altsaa Mellemmadstid. Moderen rejste sig, skummede sem Skaale tyk Mælk, som hun gav Børnene tilligemed et Stykke Brød, hvorpaa enhver af dem opsøgte sig en styggefuld Plads, hvor

de fortærede sit Maaltid og uddelte Levningerne til den hele Skare af Sønns, der svermede om paa Gaarden.

Hvorfor vilde ikke Maden idag smage Margareth? Hvorfor trillede der Taarer ned i hendes Mælk? O, hun havde igjen været saa usstiftelig; hvor vilde det ikke have bedrøvet hendes Mamma, om hun havde hørt det! Hun søgte at træffe Marie alene: "Kjære Marie, jeg beder dig, tænk ikke mere paa, at jeg var saa ufsjællig mod dig."

"Du har jo sagt, jeg kan slet ikke tænke", svarede denne uwillig og forlod hende.

Det var ikke meget hyggeligt, da de igjen sadde sammen med sit Arbejde. Moderen var alvorlig og talte slet ikke; Lilli saa meget ulykkelig fra den Ene til den Anden, Margareth syntes uafbrudt at kjæmpe med sine Taarer, og Marie sydede med saadan Iver, at hun ikke saa op fra Arbejdet. Hun havde seet Moderen ved Vinduet, da hun svarede Margareth saa overmodig; det kunde ingen Tvivl være om, at hun havde hørt hendes Ord, og nu slog hendes Samvittighed hende.

Da endelig Arbeidstiden var forbi, gik Moderen ind i sit Værelse. Margareth stak frygtfuld Hovedet ind af Døren. "Faar jeg Lov at komme ind, kjære Tante?" spurgte hun.

"Du faar altid komme til mig, mit Barn!" var Svaret. Opmuntret ved den venlige Tone traadte Margareth nærmere. Hun sprang strax hen til Præstefonen, slog sine Arme om hendes Hals og sagde bedende: "O, kjære Tante, tilgiv

mig min Uartighed; det gjør mig virkelig ondt."

"Ja, Margareth, men du maa ogsaa alvorlig kjæmpe mod dig selv. Lader du din Tilbøielighed til Spot faa Tøilen, saa tager den let, al Kjærlighed bort, og det vil du dog ikke?"

"Nei, vist ikke! Men sig mig, hvorledes jeg skal bære mig ad for ikke at gjøre det igjen?"

"Jeg tror det bedste Middel er, at du ikke tænker saa meget paa dig selv, men mere paa Andre. Du ved, jeg har ikke imod ustyldig Spøg, men den maa ikke gjøre Nogen ondt. Tænk derfor altid, før du aabner din Mund: vil det være den Anden fjært eller gjøre ham ondt? Er det sidste Tilfeldet, saa ti stille; her er Grændsen. Et ustyldigt Ord er det ikke længere, naar man kan forudsæ, at det vil fornærme, og, kjære Margareth, din Bemærkning idag var hverken ustyldig eller sand."

"Ja, Tante, jeg indsaa det strax, da du saa paa mig. Men om jeg foresætter mig aldrig saa fast, at jeg ikke skal gjøre det mere, saa gjør jeg det alligevel. Hvorledes skal jeg da bære mig ad, naar jeg igjen er saa ustiftelig?"

"Da skal du igjen komme til mig, mit Barn", sagde Præstefonen, idet hun kyskede Margareth paa Panden, "da ville vi tale sammen derom og sammen søge Hjælp, hvor den alene er at finde."

Margareth saa paa hende, — ja virkelig, Fru Stieg havde Lighed med hendes Moder. "Tante", raabte hun glad, "du er virkelig lig min kjære Mamma!"

"Virkelig?" sagde Præstefonen smi-

lende, "men gaa nu du hen og forson dig med Marie."

Et Dieblit nølede Margareth; hun havde villet fortælle Tanten om sit mishykkede Forsøg; men hun erindrede, at det ikke vilde være Marie fjært, og hun tang.

Den Aften var Marie gaaet sildigere tilsængs end Margareth og Lilli, og, da Moderen senere kom ind i Sovestammeret, fandt hun hende vaagen, medens de to Andre laa i dyb Søvn. Hun satte sig ved hendes Seng, og Marie begyndte at græde: "O Moder, jeg troede, du brød dig slet ikke mere om mig."

"Og hvorfor troede du det, mit Barn?"

"Fordi jeg er saa slem", hulkede Marie.

"Om du ogsaa er et uartig Barn, er og bliver du dog mit kjære Barn; men jeg frygter for, at du ikke selv tror, hvad du nu sagde: at du er slem. Jeg frygter tværtimod for, at du anser dig selv for meget god og fortræffelig; thi, hvis du ikke gjorde det, vilde du ikke forlange, at vi skulde foretrække dig for dine Sødsfænde og for dem, vi have optaget som Børn i Huset."

"Nei, ikke foretrække", svarede Marie, "men — naar I kun være ligesaa venlige mod mig som mod dem."

"Kjære Marie, besind dig ret; har Fader eller jeg nogenstunde været anderledes mod dig end mod dine Sødsfænde? Men naar du nu er vred, trættelses, fortvædelig og misundelig, maa vi naturligvis straffe dig for saadan Opførsel; — — Gud ved, at det gjør os mere ondt end dig."

"O Moder, — og de Andre! De drille og spotte mig bestandig; de

funne lege timevis uden mig og befjære sig slet ikke om mig."

"Det er din Skyld, Marie, alene din Skyld. Hvis du venlig gik ind paa deres Spøg og Leg, saa vilde de ikke tilsidejætte dig; men det er ubehageligt at have et saa fortrædeligt Væsen om sig, som du for det meste nu er. De andre Børn kunne jo ogsaa spøge og drille hverandre; Men det bliver optaget i Venlighed, og Ingen bliver fortrydelig."

Marie bedækkede Ansigtet med begge Hænder. "Før var jeg aldrig saa slem; men denne Margareth, siden hun kom, — — hende kan jeg slet ikke holde af!"

"Hvorfor ikke?" spurgte Moderen.

Ja, det var et vanstelig Spørgsmaal; Marie kunde ikke svare derpaa. Hun kunde intet Ondt sige om Margareth; thi det havde været Løgn; men hun kunde heller ikke overvinde sig til aabent at bekjende sin Misundelse, derfor taug hun.

"Jeg vil sige dig Noget, Marie, hør vel efter. I din Sjæl sidder en stor, sort Orm, den hedder: Egenfjærighed; istedetfor at dræbe denne Orm, nærer du den slittig med. Indbildninger om egen Fortræffelighed og med Klager ober, at du bliver tilsidefat. Den onde Orm er allerede bleven saa stor, at den næsten ganske opfylder dit Hjerte; Kjærlighed, Fred, Glæde, Venlighed og alle

skjønne Dyrer, som pryde et kristeligt Barns Hjerte, har den onde Orm fortrængt; Misundelse, Gømod og Fjærighed ere traadte istedetfor Kjærlighed og Ydmyghed, — Marie, dersom du vedbliver at lade den onde Mand voxe, vil den bringe Sjæl og Legeme i Helvede."

"Hvad skal jeg da gjøre?" hulkede Marie.

"Først og fremst bede Gud om Hans Hjælp, at Han vil stænke dig et nyt, rent Hjerte; derpaa med Hans Bistand gjøre netop det, som synes dig vansteligst, søge mest at elste dem, som du har imod, ikke give efter for dit Gang til Fortrædelighed og Misfornøielse, gjerne tilgive, naar du tror dig fornærmet eller virkelig er det, — ja, Marie, dette forekommer dig vistnok vansteligst, men naar du vilde forsøge det, vilde du selv blive lykkeligere."

Marie græd heftig. Moderen vilde ikke tale mere til hende, men tog stille Guds Ord og læste de Vers for hende: "Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades; thi hver den, som beder, han faar og den som leder, han finder, og den som banker, han skal oplades." Derpaa kysede hun sit Barn, og snart laa Alle i Præstegaarden i dyb Søvn.

(Fortsættes.)

Sej Nar paa Spitsbergen.

Kaptein Kanes Overtrenten med sit Mandskab paa det nordlige Grønland er vore Læsere bekendt, og ikke faa have vistnok følt stor Medlidenhed med Amerikanernes Trængsler. Men endnu mærkværdigere turde dog fire russiske Søfolks Overtrenten paa den øde og aldeles ubehøvede Øst-Spidsbergen være, thi disse vare næsten blottede for alle Hjælpe midler og fristede dog sit Liv der i sej lange Nar. Kaptein Kane havde jo et Skib, Levnetsmidler, Brændsel og fremfor Alt Vaaben og allslags Værktøi, hvormed han kunde hjælpe sig. Ja hvad mere er, han og hans Folk vare ikke ene paa Grønland, men de havde Kamerater i Landets Beboere, i de indfødte Eskimoer, de kunde lære af dem, rette sig efter deres Exempel og faa Hjælp hos dem; de fire russiske Matroser stode derimod forladte af hele Verden paa en Ø, der ikke talte en eneste Beboer, uden Levnetsmidler, uden Vaaben, uden Værktøi og i et Klima, som i gjennemtrængende Kulde neppe gav Klimaet i Nordgrønland noget efter. Hvem skulde have troet, at de fire Mænd under saadanne Omstændigheder alligevel overvandt alle Gjenvordigheder og holdt det ud i sej Nar uden at miste mere end en Kamerat.

Det var i Aaret 1743, at en Røsbmand i Archangel udrustede et Skib, som skulde gaa ud paa Hvalfiske, Hvalros- og Sælhundefangst i det nordlige Ishoo. Det lille Skib,

som saadanne Skibe i Almindelighed, var meget stærkt bygget og forsynet med Levnetsmidler for lang Tid ligesom med Alt, hvad der ellers anses for nødvendigt og nyttigt, havde en Besætning af fjorten Mand, lutter dygtige Folk med en yndet Kaptein, og stak under de gunstigste Forsvarslser i Søen i August Maa-ned. Efter en otte Dages Reise tabte imidlertid Skibet, som Følge af en liden Storm og Modvind, sin Kurs og kom temmelig vestlig, saa at det ikke kunde naa den Plads, hvor Hvalfangerne sædvanlig pleiede at mødes. Paa den niende Dag fik man den Øst-Spidsbergen i Sigte, og pludselig blev Skibet, endssjønt det var midt om Sommeren, fra alle Sider omgivet af Drivis, saa at Mandskabet snart havde god Grund til at blive uroligt for sin Sikkerhed og for Skibets Frelse. Først prøvede Kapteinen Alt, hvad en erfaren Sømand gjør under saadanne Omstændigheder, for at slippe ud af Isen, men al Anstrengelse var forgjæves. En Understrøm drev Skibet hen imod Øst-Spidsbergen, og med hvert Dieblis formerede Ishjergene sig, indtil de endelig havde indesluttet Fartøiet saa fast, at det ikke mere kunde komme af Stedet. I denne yderst farlige Situation, da man ikke kunde vide, hvad Dieblis Skibet vilde blive knust, sammenkaldte Kapteinen hele sit Mandskab for at raadslaa om, hvad der nu var at gjøre; thi da nu Liv og Tilværelse stod paa Spil, kunde han

naturligvis ikke længer paatage sig Ansøret alene. Tilfældigvis var der iblandt Skibsmandskabet en Mand, der var ansat som Styrmand, og som paa Grund af sin rettsfaste Karakter og sit uroffelige Mod stod i stor Anseelse. Denne Mand havde allerede gjort flere Reiser i det nordlige Iskølv og havde paa en af disse Farter været i Land paa Vest-Spidsbergen. Han kom nu pludselig til at erindre, at han havde hørt, at engang for flere Aar siden et Skibsmandskab, som maatte have befundet sig i en fuldkommen lignende Stilling, havde tilbragt et halvt Aar paa Den, og der bygget en Hytte, hvori de boede og lyffelig overvintrede. "Denne Hytte maa vel staa endnu", tilsvarede han, "og jeg raader derfor til at søge den op og se til, om den igjen lader sig indrette til menneskelig Bolig. Hvis saa er, hvad jeg har Grund til at antage, saa raader jeg endvidere til at bringe alle vore Forraad, Værtøi, Waaben, Munition og alle vore Gendele til Vest-Spidsbergen, thi der er rimeligvis ikke Andet for, end at vi maa tilbringe Vinteren paa denne Ø, hvis ikke ved et Mirakel Isen skulde bryde op og atter gjøre vort Skib flot. Holder Skibet Vinteren over uden at splintres, saa ville vi vente paa, at Ismasserne atter løsne i Juli næste Aar, og vi ville da strax søge at naa ud i rum Sø. Holder Skibet derimod ikke, men bliver knust af Isbjergene, saa ere vi dog i Sikkerhed paa Land, og vi kunne saa altid haabe at blive optagne og reddede af en Hvalfanger, hvoraf der kommer mange i denne Egn. En tredie Udvei lader sig ikke tænke".

Saaledes talte den prøvede Sømand, og Mandskabet og Kapteinen indsaa godt, at man maatte give ham ubetinget Ret, thi det var ikke at tænke paa at slippe ud af Isen, hvorimod Faren for at blive knust af den, idet den bestandig struede sig høiere og høiere op, vagede med hver Time. Der var derfor ingen Tid at give bort, og man besluttede strax at sende en Expedition til Vest-Spidsbergen for at opøge den omtalte Hytte, som man haabede vilde yde dem Ly Vinteren over. Expeditionen skulde i det Seneste vende tilbage næste Dag, da Den ikke var mere end to Mile borte. Kapteinen opfordrede Frivillige til at melde sig, og fire Mand erklærede sig ogsaa rede til at foretage Bobesthykke. Disse vare Styrmanden Alexis Gimkof, der havde gjort Forslaget, dennes Neveu og Gudsøn Ivan Gimkof, Stefan Scharapof og Feodor Weregijn, lutter forvorne, men prøvede og erfarne Mænd.

Et frygteligt Bobesthykke var denne Expedition til Vest-Spidsbergen! Thi Veien maatte naturligvis tilbagelægges tilfods, da Strækningen imellem Skibet og Den overalt var belagt med Is. Men det var derfor dog ikke nogen fast sammenhængende Ismasse, men snarere en stor Vandmasse, opfyldt med Isstykker, som, drevne af de nedenunder flydende Bølger, optaarnedes imod hverandre, og derfor snart dannede høie, spidse Bjerge, snart dybe, kløftede Dale, som igjen pludselig afbrødes af brede, gabende Sprækker eller uoverstigelige, skarpe, kantede Mure, som truede den Uagtomme og Uvovede med den sikre Død. Man maatte derfor snart flaire op ad lodrette,

høie Mure, jaa igjen springe over aabne Grave, og ikke sjelden gjøre milelange Omveie for blot at komme fremad. Derfor blev det ikke anset for raadeligt at belæsse de fire Mænd med svære Byrder, men man medgav dem kun, hvad der var absolut nødvendigt til deres Opdagelsesreise, da de muligvis kunde støde paa vilde Dyr, og sandsynligvis bleve nødte til at tilbringe en Nat paa Kysten, førend de kunde tiltræde Tilbageveien til Skibet. Dette "absolut Nødvendige" bestod i en Bøsse, et Krudthorn med tolv Ladninger, en Dre, en liden Kogekjedel, en Daase med tyde Pund Mel, en Kniv, et Fyrstøi og en Svineblære, fyldt med Tobak. Det var Alt, hvormed de fire Mænd vare udrustede, men desuagtet tiltraadte de sin farlige Reise veltilmødt og usforjagt.

Denne Løb forresten heldigere af, end Matroserne havde tænkt; allerede halvanden Time efter betraadte de uftadte den øde Strandbred. Efterat de havde udhvilet sig et Døgn og igjen vare komne til Kræfter efter den store Anstrengelse, tiltraadte de sin Opdagelsesreise ind i det Indre, og til deres usigelige Glæde vare de allerede efter nogle faa Døgnes Vandring faa heldige at opdage Hytten, som de haabede stulde blive dem og deres ti Kamerater et Tilflugtssted i den lange og strenge Polarvinter, som de imødesaa. Hytten var tilshneladende endnu temmelig vel vedligeholdt, laa kun en god Fjerdingvei fra Strandbredden og kunde have en Længde af 36, en Bredde af 18 og en Hvide af 10 Fod. Det Indvendige var delt i to Delc, et Forværelse og et med dette

forbundet større Bagværelse, som kun havde Udgang igjennem Forværelset. Vinduet var der ingen af, ligesaa lidt som nogen Abning til noget saadant, derimod var der midt i Taget et lidet Hul, hvorigjennem Røgen fra Ilden, naar man antændte en saadan, kunde trække ud, thi om en Skorsten var der ikke Tale, ligesaa lidt som om noget som helst Møbel, eller hvad der ellers kunde være til Behvemmelighed. Evertimod, Hytten stod ganske tom, og frembød ikke Andet end fire nøgne Bægge. Forkjælede Menneffer forekommer en saadan Bolig værre end et Hundehus, og mangen En vil maaffe endogsaa erklære det for en Umulighed at kampere her blot en eneste Nat; men de fire Matroser jubledede af Glæde og stirrede med straalende Bine paa de fire nøgne Bægge i det lille Blothus. De vidste jo nu, at de ikke vilde komme til at fryse ihjel, thi Bagværelset, hvor den kolde Luft slet ikke kunde trænge ind, ydede dem tilstrækkelig Værn imod Vind og Veir. For Føde, mente de, behøvede de ikke at nære Betsyringer, thi Skibet var tilstrækkelig forsynet med Levnetsmidler for over et Aar, og imod de vilde Dyr stulde de nok ogsaa være sig, thi det fattedes naturligvis heller ikke paa Munition og Geværer paa Hvalfangeren. Saaledes tænkte de—men hvor hel anderledes stulde det ikke gaa til!

Det var for langt ud paa Aftenen til at vende tilbage til Skibet, thi Dagen var gaaet hen med at krable omkring og lede efter Hytten, og de følte sig desuden altfor udmattede til at foretage Reisen over Isflagene to Gange paa en Dag.

De samlede derfor noget Driktømmer, som Habet havde kastet op paa Land og togte sig et tarbeligt Aftensmaaltid af det medbragte Mel, hvortil de benyttede Vandet af en liden Kilde, som vældede frem ved Siden af Hytten. Derpaa lagde de sig ned paa det haarde Gulv i sin nye Bolig for trods den frygtelige Storm, som tudede udenfor, at sove sødt og rolig drømme om den Glæde, som vilde opfylde deres Kamrater, naar de bragte dem den glædelige Efterretning, at de havde været saa heldige at finde Hytten.

Ganske tidlig næste Morgen begavede de sig paa Tilbageveien til Skibet. De havde lagt nogle Mærke til den og desuden til yderligere Sikkerhed paa forskellige Steder anbragt visse Tegne, som de ikke kunde tage fejl af. Saa Timer efter stode de derfor afkurat paa samme Sted, hvor de vare gaaede iland den foregaaende Dag. Men—Du store Gud!—Skibet var forsvundet. De undersøgte Terrænet endnu engang, thi det kunde jo dog være muligt, at de havde taget fejl af Veien; men nei—de havde ikke taget fejl, det var ganske rigtig det samme Sted, hvor de havde betraadt Strandbredden igaar, og hvorfra de kunde se Skibet, hvis det endnu var der. Men Skibet var og blev borte. De løb ned til Strandbredden og igjen op i Landet, de vovede sig endog saa ud paa Ishavet og bestege med Livsfare et af de høieste Isbjerge, hvorfra man havde en vid Udsigt, men—de kunde have stirret Dinene ud af Hovedet paa sig, Skibet blev fremdeles borte.

Og det var virkelig ogsaa forsvundet for bestandig. Næmeligvis hav-

de Stormen, som reiste sig den Nat, rystet Isbjergene saaledes imod hverandre, at de havde knust Skibet, hvor stærkt det end var bygget, og begravet Stumperne tilligemed Mandskabet paa Havets Bund. Saaledes forklarede de fire Mænd det sig ogsaa senere, og det er vel ogsaa gaaet saaledes til, thi man har aldrig siden hørt Noget om Skibet og dets Mandskab; det var, som man siger, gaaet under med Mand og Mus.

De alene levede, de fire Mænd, som vare blevne sendte ud paa Expeditionen! Men vare de ikke værre farne end de, som laa paa Havets Bund, og som allerede havde overvundet al Smerte? Der stode de, de Stakker, forladte, som det syntes af Gud og Mennesker, uden Klæder, med Undtagelse af dem, de havde paa Kroppen, uden Levnetsmidler, undtagen de tyve Pund Mel, som kun kunde strække til i nogle Dage, uden Vaaben undtagen Bøssen, som de kun havde tolv Stud til, uden Værktøi og Instrumenter undtagen Øren og Kniven, som desuden saa svage og skrøbelige ud! Og hvor befandt de sig? Paa en Ø, som kun var beboet af Ræve og Isbjørne (om Sommeren ogsaa af Mennesdyr) i Stedet for af Mennesker og Husdyr; paa en Jordbund, hvor der ikke vokede et eneste Træ, ikke en Blomst, ingen Frugter, nei, ikke det Allermindste, i det Høieste i den varmere Aarstid noget blødt Mos, som tjente til Næring for Mennesdyrene; paa en Kyst, som næsten ti Maanedere af Aaret var omgivet af evig Is, og som kun yderst sjældent og kun i Nødstilfælde blev besøgt af Svalfangere! Der var deres nye Hjem, og i dette skulde de friste Li-

vet ved egen Kraft og egen Opfindsomhed!—Det vilde have været banfeligt at finde Nogen, som ikke var bleven greben af Fortvilelse i en saa stræffelig Stilling.

Dog den, som har Hjertet paa det rette Sted, taber ikke selv i den farligste og trøstesløfeste Stilling Modet og Haabet, og vore fire Folk paa Vest-Spidsbergen hørte ikke til de blødagtige og klynkefulde Væsnere. De besluttede derfor at se Fremtiden driftig i Vinene. Alexis Gimkof blev, som det forstaaer sig af sig selv, valgt til Anfører og Overhoved, og de tre Andre tilsvore ham ubetinget Lydhighed. "Beholdt de kun sine sunde Lemmer og sit gode Humør, saa vilde de med ham til Fører dog nok til Slutningen saa Held med sig!" Saaledes tænkte de, og Enden vil vise, at de havde Ret.

Det Første, Gimkof sørgede for, var Levnetsmidler. "Et sultent Menneske er kun et halvt Menneske", sagde han. Da han nu vidste, at Rensdyrene, som for Tiden opholdt sig i temmelig bethdelig Mængde paa Den for at lade sig det bløde Mos smage, om meget kort Tid vilde forsvinde fra disse Egne og ikke vende tilbage førend om ni eller ti Maaneder, saa paalagde han sin Gudson Swan, en Gut paa atten Aar, der var en udmærket Stykke, at tage Bøssen og nedlægge saa mange Rensdyr, som det var ham muligt med de tolv Ladninger, de vare i Besiddelse af. Swan adlød naturlighvis og var ogsaa over al Maade heldig, thi i hvert Skud fældede han et Rensdyr, saa at de fire Mænd i saa Dage havde samlet tolv svære Rensdyr og derved havde fuldt op af Fødemidler for hele

Vinteren; thi at Kjødet ikke kunde fordærves her, hvor det strag frøs sammen og blev saa haardt som Sten, det kan man nok begribe, i Særdeleshed naar man anvendte den Forsigtighed, som Gimkof gjorde, at hænge det op i fri Luft over Taget paa Huset paa en der opreist tyk Stang (den øverste Del af en Mast), hvor ingen frysøddet Dyr kunde naa op. Der var saaledes jørget for ikke at dø af Sult i det Aar.

Det andet Nødvendige, som Gimkof tog fat paa, var at reparere Hytten, som hidt og her havde Sprækker og Revner i Væggene, og som dog maatte gjøres saaledes istand, at man kunde bo i den. Til dette Arbejde var Dren, som de havde bragt med, et aldeles uvurderligt Klenodi, og der blev anvendt al Omsorg for ikke at brække den itu, thi hvad skulde de vel gjøre om den blev ubrugelig! Hver Dag gik de fire Mænd ned til Strandbredden og fiskede efter Driwtommer, som fandtes i temmelig stor Mængde i Bugterne og ved Stranden. Det bestod dels af Træer eller Træstammer, som Bølgerne havde drevet herhen fra fjerne Lande, dels af Skibsbjælker, Kahytsstumper eller andre Bragstykker af forliste Fartøier, og uden Tvivl var der ogsaa Stykker imellem af deres egen forliste Hvalfanger. Et Parti tykke Planter, som de en Dag fandt, vakte en overordentlig Glæde hos dem, thi nu kunde de opføre en ny Bæge inde i Hytten og opfylde Mellemrummet imellem denne og den gamle med Mos, hvad der i høi Grad vilde bidrage til at gjøre deres Værelse lunt. Desuden samlede de saa meget Træ

og Skibsbrag, at de endog saa af og til kunde antænde en Ild, naar Kulden udenfor var altfor stærk. Men i Almindelighed maatte de selv holde sig varme, og det gik ogsaa ganske godt, efter som Hytten var temmelig lun og tæt.

Der var saaledes allerede vundet Meget, thi de havde Fødemidler og behøvede ikke at fryse. Men nu kom der en haard Dag for dem—en Dag, der nær kunde have endt med deres Undergang. Det var to Maaneder efter deres Landing, i Oktober Maaned, da Solhøjet allerede fuldkomment havde taget Afsted med dem—i Vest-Spidsbergen forsvinder Solen aldeles i Oktober og kommer først frem igjen i Mai, saa at der hele syv Maaneder vilde være evig Nat, hvis ikke Nordhøjet af og til gav Erstatning, om end kun ringe—og de vare derfor henviste til at opholde sig inde i Hytten og staae sig Bessjæftigelse der. De havde omhyggeligt lukket Døren i, for at Vinden ikke skulde trænge ind, og sad netop og talte om sin Forsætning, da de pludselig hørte en frygtelig Brølen over sine Hoveder, medens samtidig hele Taget rystede, som om overordentlig tunge Legemer bleve rullede frem og tilbage paa det. De fire Mænd stirrede maalløse paa hverandre, som om Skrækken havde lammet deres Tunger, men pludselig kom der atter Liv i dem.

”Det er Isbjørne”, sagde Gimkof, som allerede før havde seet og hørt saadanne Dyr.

”Og de ere oppe ved Mastetræet, hvorpaa vort Rensdyrskjød hænger”, tilføiede hans Næve Swan.

Nu blev Skrækken endnu større

end før; thi de vidste Alle, hvor forfærdelig stærk en Polarishjørner, som tidt veier sine totusinde Pund, og de havde ligeledes tilstrækkelig Kjenndskab til dette Dyrs Grusomhed for at indse, at den Fare, hvori de nu svævede, ikke kunde være større.

”Hvis de bortsnappe vort Kjødforraad, maa vi dø af Sult”, udraabte Stefan Scharapof, da han hørte, hvorledes der blev rumlet oppe ved Stangen paa Taget.

”Harde vi i det mindste haft Krudt og Kugle, saa vi kunde have ladet vor Bøsse”, sagde Feodor Weregim, der allerede ansaa sig for tabt, i en bekymret Tone.

Alexis Gimkof sad en Tid lang ganske stille med Hovedet i begge Hænder, som om han tænkte efter. Pludselig sprang han op, hans Dine lignede og hans Armer skulmede op; det var aabenbart, at han havde fattet en Beslutning.

”Swan”, sagde han i denne bestemte og rolige bydende Tone, som altid hurtig finder Lydhighed, ”Swan, Du er den Yngste og den Rappeste. Jeg vil lukke Døren op for dig og sende dig ud som Spejder; thi vi maa fremfor Alt vide, hvor mange Fiender vi have for os. Tag Bøssen med til Forsvar; vel kan man ikke styde med den, men man kan i alt Fald slaa løs med Kolben. I to andre maa rage op i Ilden og saa den til at flamme dygtig, og læg saa den spidse Ende af denne Bjælke her ind i den, saa at den kan blive ligesaa glødende som et Smedejern”.

Med disse Ord pegede han paa en svær, tyve Fod lang Egebjælke som de ogsaa havde fundet ved

Stranden iblandt andre Ting. Hans Ordre blev vœiblikkelig efterkommet; Ilden flammede høit op midt i Stuen, og den ene Ende af Bjælken laa allerede i Ilden, endnu førend Swan var ude af Huset. To Minuter efter kom han tilbage, og Døren blev strax igjen lukket efter ham.

“Der er to Dyr”, meldte han, “og det ene af dem af en overordentlig Størrelse. De ere begge to paa Taget, og de maa være flatrede derop ad Lønnetræet, som vi har lænet op imod det. En Del af vort Kjødsforraad maa de allerede have snappet, men Stangen med Hovedforraadet holder endnu”.

Det var Swans korte Beretning, og den viste sig kun altfor sand. Desværre havde de ikke, da de den foregaaende Dag havde fundet et opskyllet Træ og lænet det op imod Muren, fordi det var for stort til at opbevares inde i Huset, tænkt paa, at det kunde blive benyttet paa denne Maade af Isbjørnene. Atter betænkte Alexis Gimkof sig et Dieblik, derpaa saa han efter, om Enden af Bjælken, som laa i Ilden, var glødred, og da den var det, gav han sine videre Befalinger.

“Du Swan”, sagde han, “og du Feodor, I to skal berøbe Eder, saa godt I kan, den Ene med Bøssen, den Anden med en svær Kølle. Stefan og jeg tager Bjælken, da den er for svær for En. Vi gaa ud af Huset paa samme Tid; I to løbe hen til Lønnetræet, og vælte det om, for at affjære Bjørnen Tilbageveien fra Taget; men vi to stikke efter dem med vor lange, brændende Bjælke, indtil vi have saaret

dem haardt nok, til at vi endelig kan gjøre det helt af med dem”.

Uden at indvende et eneste Ord, gjorde de Alle, hvad Gimkof havde befalet dem. Swan og Feodor stød af al Kraft imod Træstammen, og det lykkedes dem ogsaa at kaste den overende, men i deres Iver saa de ikke, at der allerede hang en af Bjørnene paa den, da de kastede den til Jorden. Uden Tvivl havde Høgen, som trængte inde fra Huset op igjen nem Taget, generet Bjørnene i deres Ophold der, og Dyret havde derfor staaet i Begreb med at flatre ned, da Træet faldt om. Ved dette Fald kom det nu rigtignok noget ublidt til Jorden, men det havde dog kun taget saa lidt Skade, at det tvertimod vœiblikkelig styrtede løs paa de to unge Mænd, som havde kastet Træet omkuld, og slog Feodor med et Slag til Jorden. Denne udstødte et frygteligt Skrig, men i samme Dieblik bibragte Swan Bjørnen et voldsomt Kolbeslag. Til al Lykke var Dyret endnu kun ungt, og langt fra udvoget, ellers vilde det have været ude baade med Feodor og med Swan; men nu udstødte den haardt saarede Bjørn et frygteligt Brøl og slap Feodors Fod, som den havde holdt fast imellem sine Labber, saa at denne igjen kom paa Benene og kunde hjælpe Swan med at banke løs paa Bjørnen. Det gjorde de nu ogsaa Begge saa eftertrykkelig, at Dyret snart laa med knust Hjernefæl og strakte alle fire Ben fra sig.

Imidlertid maatte Alexis Gimkof og Stefan Scharapof bestaa en lang haardere Kamp. Den store Bjørn, et overordentlig kraftigt og veldigt Exemplar, som endnu befandt sig

paa Taget, havde aldrig saasnart bemærket Menneskene nedenunder sig og hørt Brølet af sin haardtsaaerede Unge, førend den med et frygteligt Sæt styrtede ned fra sit høie Stade og sprang løs paa Gimkof og Stefan, som paa sin Side holdt den glødende Bjæltespids imod den. Med al Kraft søgte Dyrret at tvinge Bjælken til Siden, for at kunne komme ind paa Livet af sine Fiender, og det var ogsaa næsten lykkets den; men de vare altfor behændige og forsigtige til, at det plumpe Dyr kunde faa Overhaand over dem. Gimkof og Stefan førte nu et kraftigt Stød ud, og det lykkedes dem at træffe Forhovedet paa Bjørnen med den glødende Bjæltespids, saa at den Gaardtsaaerede næsten blev rasende af Smerte. Strax derpaa kom ogsaa Ivan og Feodor til, som netop vare blevne færdige med den unge Bjørn, og angreb Uhyret fra Siden. Det rasende Dyr vidste i sin Galskab snart ikke mere, til hvad Side det først skulde vende sig; thi Suggene haglede ned fra Høire og Venstre, og foran truedes det af den glødende Bjælke, som allerede havde bibragt det to svære Brandsaar. Det var for meget paa en Gang! Bjørnen vilde derfor gribe Flugten, men i det Dieblik, den vilde iverksætte den og derfor dreiede af til Siden, stødte Gimkof og Stefan endnu engang ud og traf den med Bjæltespidsen

med en saadan Kraft i det aabne Svælg, at Dyrret styrtede baglænds om, og de kunde nu med forholdsvis mindre Anstrengelse fuldkommen dræbe det, endstjønt det var en af de største Bjørne, de nogen sinde fik Die paa.

Saaledes endte denne frygtelige Kamp med Menneskeriget's fuldstændige Seir over Dyreriget, og det uden at flere end Feodor Weregins var bleven jaaret. Ved Nedlægningen af de to Bjørne fik de desuden ikke alene et langt større Forraad af Kjød, men, hvad der næsten havde større Værdi for dem, en Masse Fedt, som de, hvad vi strax skulle se, kunde anvende paa en yderst nyttig Maade. Men tillige indsaa de, at de nødvendigvis maatte have Forsvarsvaaben, naar de blot nogenlunde skulde leve i Sikkerhed i denne øde Ørken, som blot var Opholdssted for Næve og Isbjørne; efterat de derfor, saa godt de kunde, havde forbundet den stakkels Feodor, hvis Fod svulmede strækkelig op, og som faldt i en heftig Feber, gavede sig til at spekulere paa, hvorledes de muligvis skulde kunne skaffe sig Vaaben. Men — forfærdige Vaaben uden at være i Besiddelse af noget som helst af det nødvendige Værktøi til at forfærdige dem med, ja uden endogsaa at have Materialet, hvoraf de kunde forfærdiges, hvor var det muligt?

(Fortsættes.)

Martyren Ignatius.

Al store Kristenforfølgelser, i hvilke flere ere faldne som Martyrer, regner man i Almindelighed ti; i en af disse drebtes ogsaa den Mand, om hvilken vi her ville fortælle. Hvor Ignatius var født er ubekendt; et gammelt Sagn fortæller, at han var det Barn, som Jesus kaldte til sig og stillede midt iblandt sine Disciple (Matth. 18, 2) med de Ord: "hvo som fornædret sig selv som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige". Sagnets Rigtighed kan naturligvis ikke bekræftes, men at han havde endnu i Apostlernes Levetid modtaget Biskopsembedet i Antiochien er vist. "Og som en god Styrmand stred han imod Modstandens Bølger med Bønnens og Fastens Kor og ved Bestandighed i Lære og aandelige Gjerninger;" han vaagede over Menigheden og havde den Glæde at se den bevaret i Forfølgelsen under Keiser Domitian; men hans Hjerte brændte ogsaa af Længsel efter at opofre sig for den og dens Herre, og hvad han saaledes indstændigen havde begjæret, Martyrkronen, det blev ham ogsaa tildel. Keiser Trajan, som havde vundet glimrende Seire over Skyther og Græker, lauede sig til et Felttog mod Partherne, men havde og besluttet at udrydde Kristendommen; derfor befalede han, at Enhver, under Dødsstraf, skulde ofre til Guderne. I December 106, i sit tiende Regjeringsaar, maatte ogsaa, ifølge nyere Undersøgelser, noget senere, kom han

til Antiochien; naturligvis vendte Hadet sig fornemmelig imod Forstanderne, de kristne Biskoper. Ignatius mødte for Keiseren, som i strenge Ord foreholdt ham hans Ulydighed imod Keiserens Befaling. Ignatius vidnede med Frimodighed om den Gud, som havde stabt Himmel og Jord, og den Jesus Kristus, som har korsfæstet Synden og dens Ophav og lagt al Satans List under deres Fødder, der bærer Ham i Hjertet. Da dømte Trajan, at Ignatius, som bekjender, at han bærer den Korsfæstede i sit Hjerte—i Lænker skulde føres til Rom for der at faste for de vilde Dyr til Moro for Folket. Det var Trajans Henfægt, at en saa anseet Mand og troende Kristen skulde føres en saa lang Vej til sin Martyrdød for at affkræfte Andre; men det var Guds Beskikkelse, at det skulde ske, for at Korsjets Triumph skulde skinne i et saa meget klarere Lys.

Da Ignatius hørte sin Dødsdom, foldede han sine Hænder og sagde: "Seg takker Dig Herre, at det har behaget Dig at værdige mig dette fuldkomne Vidnesbyrd om Din Kjærlighed, og at Du har tilstedet, at jeg skal bindes med Jernlænker ligesom din store Apostel Paulus. Jeg ønsker kun, at Dyrene snart maa sønderrive mig". Saa lagde han Lænkerne om sig, bad for Kirken og sin Menighed og lod sig føre bort; han havde saa længe ønsket at se Menigheden i Rom. Fra Cilicien gik han tilsøs og seilede langs Kysten

af Asien; Diaconer ledsagede ham; men han blev Dag og Nat, tillands og tilbands, bevogtet bunden af ti Soldater, som viste megen Streng-
hed og Haardhed imod ham og gabe ham ny Anledning til Taalmod og Udholdenhed. Hvor han kom frem, gif ham allevegne de Troende imøde; de forsynede ham rigeligen med, hvad han trængte til; men han formanede og styrkede dem ved hellige Opmuntringer og salvelsefuld Tale og Forbøn. Efter megen Anstren-
gelse antom han til Smyrna, hvor Johannes's Discipel, den ærværdige Polykarp var Biskop; de styrkede hinanden gjensidigen; Menigheden i Ephesus, Magnesia og Tralles sendte Udvalgte til Smyrna, for at hilse paa ham og fornøje det kristelige Samsundsbaand; Ignatius gjengjældte dette Kjærligheds Bevis ved Sendebreve, han stiftede til forskjel-
lige lilleasiatiske Menigheder og til Polykarp, i hvilke han takkede dem og lagde dem vigtige Sandheder paa Hjerte. Hvorvidt de Breve, som vi nu have i en dobbelt Form, ere ægte, lader sig ikke afgjøre; de indeholde imidlertid mange skjønne dybe Tanker og mangen trøsterig Formaning, saavel som Advarsel imod de Bildfarelser, der allerede begyndte at indsnige sig. Det Rhygte havde ud-
bredt sig, at de Kristne i Rom vilde hindre Dødsstraffens Fuldbyr-
delse. Ignatius, fraraader dem det i et Brev, han medgav Udskillige fra Ephesus, som ilede forud til Rom for at være tilstede, naar han ankom; i dette forekomme følgende Stringer, af hvilke vi kunne kjende hans brændende Kjærlighed til Frel-
seren og hans iinderlige Forlængsel ef-
ter at opofres: "Seg har længsels-

fuld bedet Gud om, at jeg maa se Eders ærværdige Mafsn; bunden i Kristo haaber jeg nu at kysse Eder, saafremt det er Guds Willie, at jeg maa agtes værdig at naa mit Endeligt. Men jeg er bekymret for at Eders Kjærlighed skal vorde mig tilskade; thi aldrig vilde jeg igjen erholde en saa skjøn Anledning til at komme til Gud, og I kunne ikke gjøre noget fortjenligere, end at forholde Eder rolige. Blive I rolige, saa bliver jeg Guds, men ellers I mit Kjød, saa maa jeg atter begyn-
de mit Løb.—Herlig er det at gaa under i Verden til Gud, for jeg kan gaa op til hans Beskuelse. Veder om indvortes og udvortes Kraft for mig, at jeg kan findes som en Kristen; men haver, jeg besværger Eder, ingen utidig Kjærlighed til mig. Lad mig vorde Dyrenes Spise, ved hvilke jeg tør finde Gud. Guds Korn er jeg, ved Dyrenes Tænder vil jeg males, paa det jeg kan findes at være Kristi rene Brød". Maaſke kunne vi i disse og lignende Stringer allerede se Sporene af den ikke ganske betimelige Lyft til Martyrglorien, der siden blev almindelig.

Hvor behagelig end Tiden hengif for ham i Smyrna hos Polykarp, saa forundtes det ham dog kun at blive der ganske kort; thi hans Bevogtere hastede med at komme bort. Over Troas, Philippi, igjen-
nem Makedonien og Epirus kom de til Epidamnus, hvor han indstibede sig og seilede over det adriatiske og tyrrenske Hav. Da de kom i Nærheden af Puteoli, ønskede Ignatius at stige i Land, for at komme til Rom ad samme Wei, som den Paulus forud havde vandret; men de kunde ikke lande formedelst

Modvind. Dog vendte Vinden sig og efter en Dags Forløb ankom de til Ostia. Soldaterne frygtede, at de skulde komme forfildig til Rom, da Skuespildagene, ved hvilke Dyrefægtningen fandt Sted, nærmede sig sin Ende, og ilede med ham til Staden. Derhen var Nygтет om den antiochiske Biskops Ankomst naaet; mange Brødre kom ham imøde, glade over at se ham, bedrøvede over den Død, hvilken han gik imøde. Nogle talte lydeligt om, at man skulde søge at vinde Folket, for at forhindre hans Genrettelse; de vilde forsøge, hvad de formaadede hos de Store; Sguatius besvor dem ikke at gjøre det. Han fastede sig

paa Kne med Brødrene og bad til Gud med dem, at Herren vilde forbarne sig over sin Kirke, sætte en Grændse for Forsølgelsen og vedligeholde Kjærlighed imellem de Troende. Strax blev han ført til Amphitheatret og kastet for de vilde Dyr. Da han hørte Lovens Brød, raabte han høit de Ord, han havde skrevet til Romerne. "Guds Korn er jeg, ved Dyrenes Tænder vil jeg males, at jeg maa befindes at være Kristi rene Brød". Hans Dufte opfyldtes, hurtig var han død, og det Eneste, de stræffelige Dyr levede af ham, var nogle faa Ben, hvilke Diaconerne omhyggeligt førte med sig til Antiochien og begravde der.

Uldhøsten i Vittoria.

Det Liv, en Nybygger fører i Vittoria paa Ny-Holland, er et af de mest ensformige i Verden, især hvis Skjæbnen har kastet ham ud i de vidtløftige Sletteegne, som udgjøre en saa stor Del af Landets Areal. Den høje Arbejdsløn lægger den egentlige Agerdyrkning store Hindringer iveien, og Udstrækningen af Landeiendommene gjør alt socialt Samliv vanskeligt. Da Faareavl er det, som passer bedst for Slettelandet her, og Ulden er den mest efterspurgte og bedst betalte Artikel, saa have alle Kolonisterne, næsten med Udelukkelse af alt Andet, henvendt sin Opmærksomhed paa at producere Uld; thi for Diebliffet har Kjødet paa Grund af den ringe Be-

folkning i Kolonien og Vanskeligheden ved Transporten til de europæiske Markeder kun en underordnet Værdi. Enhver Landmands ivrigste Bestræbelser gaa derfor ud paa at producere saameget Uld og af en saa fin Bessaffenhed som mulig og at bringe den paa de europæiske Markeder i en saadan Tilstand, at den kan opnaa den højeste Pris.

Merinosfaarets Uld er rigtignok fortere og tyndere end det almindelige Faars, men langt smukkere og af en langt finere Kvalitet. Man skulde ikke tro, at den fine bløde snehvide Uld skriver sig fra Dyr, der den største Del af Aaret have et ligesaa smudsig Udseende som de, vi se paa vore Marker og Torve. De

vestlige Distrikter af Viktorialandet ere just i den senere Tid blevne berømte for sin udmærkede Uld, og de forskellige Renselsesprocesser, den maa gennemgaa, før den bliver færdig til Udførsel, blive Aar for Aar flere og flere og mere videnskabeligt behandlede. Der gives vel nok endnu nogle af de ældre Producenter, der mene, at uvasket Uld er ligesaa fordelagtig for dem som den præparerede, da de jo spare den meget høie Arbejdsløn; men den Mening synes dog efterhaanden at blive mere og mere almindelig, at den gode Merinould betaler sig bedst, naar den er behørig renses, før Faaret bliver flippet.

Det første store Uldmarked i hver Sæson finder Sted i London i Februar Maaned, og da de høieste Priser i Almindelighed erholdes paa den Tid, gjøres der store Anstregelser for, at saamegen Uld som mulig kan affendes i November fra Melbourne og Viktorialandets andre Søhavne, og dette er Grunden til, at den saakaldte "Uldhøst" i de vestlige Distrikter finder Sted i Oktober, paa hvilken Tid disse Egne i en 6 a 8 Uger have Brug for 4 til 5 Gange saamegen Arbejdskraft som ellers.

Faarene deles først i mindre Flokke efter sin Alder, Køn osv. og drives derefter saa roligt som muligt ind i en Fold, som er et langt snevert Indelukke af stærke Pæle, 3 Fod høje, der kunne rumme omtrent 200 Stykker. Ved den ene Ende af Folden indsnevres den efterhaanden henimod en Tredør, som kan lukke sig selv paa Grund af paa-hængt Vægt. Her staar en Mand, der tager hvert Dyr, et efter et,

efterhaanden som det fra den anden Ende drives henimod ham ved en Hund; han lader det slippe igennem Tredøren, der strax lukker sig. Udenfor Døren er et meget skraat Trægulv, omgivet af høie Træbæge, som Faaret ikke kan springe over, og det glider eller ruller nu ned i en Vandbeholder, 12 Fod lang og 3 Fod bred, som er fyldt med varmt Vand af 45 Gr. C., hvori en stærk Sæbe- og Sodaopløsning er ghyt. Her maa nu Dyret tilligemed 5—6 Lidel-seskamerater i nogle Minuter svømme omkring i det varme Vand (i Almindelighed 4 Fod dybt), og hver Gang, det nærmer sig Manden, bliver det stødt tilbage og dykket ned under Vandet af Folk, der staa paa hver Side med krykkeformede Stofke, hvormed Neddukningen sker, for at hele Dyrets Legeme kan blive udsat for det varme Vands blodgjørende og rensende Indflydelse. Naar denne Proces er forbi, faar Dyret Lov til at fravle op ad en Straaplan i den modsatte Ende af Beholderen. Ogsaa her findes en lignende Tredør og en Mand, der slipper hvert enkelt Dyr igennem den og ud paa en stærkt hældende Plan, hvorfra Nedglidningen sker i en dyb og stor Dam med koldt Vand. En Straale af koldt Vand, 7—8 Fod høi, falder i tre Fods Bidde ned i Dammen; i de større Vassedamme findes ofte en tre fire saadanne Raskader, hvorved Vandet bestandigt fornyes. Paa hver Side af Straalen staar et temmelig stort Kar og deri en Mand i vandtætte Klæder. Disse gribe Dyrene, efterhaanden som de svømme hen til dem; den ene fatter dem ved Forbenene, den anden ved Bagbenene, og holder dem under

Straalen, dreiede dem rundt under denne, for at ethvert Punkt af deres haarrige Overflade kan blive tilstrækkelig overghdt og befriet for det Smuds, som det foregaaende varme Sæbe- og Sodabad har løsnet. Naar Faaret er snehvidt, slipper man det, og det maa nu selv se at finde Vej opad Dammen til en Fjold, hvis Gulv bestaar af Sprinkler, hvorpaa det maa staa en Tid, for at Vandet kan løbe bort fra dets fugtige Pels, forinden det slippes løs paa Marken.

Der forundes nu Dyrene et Par Dages Hvile, før de skulle klippes, for at de kunne blive rigtig tørre, og for at de olieagtige Dele, der i Australien kaldes "Blommen", og som tildels ved Badningen var udvasket, atter kunne stige op i Haarene. I det Par Dage, Lørringen staar paa, gjør man alt Muligt for at holde Skindet saa rent som muligt, hvilket er vanskeligt nok, da det let tager mod Smuds, og den ringeste Stræk, der griber den nylig vaskede Hob, driver den til at styrte affted over tørre Marker, hvorved den selv rejser Støv nok, eller, hvis Veiret er fugtigt, sprøiter Snabs over de snehvide Kroppe, hvorved det ofte bliver nødvendigt at begynde Vaskningen forfra. Derjom nu Alt gaar godt, saa drives Dyrene paa den tredie Dags Aften ind til Uldhuset og blive holdte inde hele Natten over, for at Ulden hyderligere kan tørres, da Klippingen nu skal foregaa næste Dag. Huset saabelsømt dets indre Indretning er naturligvis forskjelligt efter Landeieendommens Størrelse og Eierens Ideer, men i Hovedsagen findes dog en almindelig Lighed: det er i Regelen den største Bygning; den er opført

af Sten i en Længde af 100 til 130 Fod; Taget er af Jern og høit for at frembringe Luft i Bygningen; adskillige Vinduer og desuden Vhsluger findes i Loftet, da rigeligt Lys er af stor Vigtighed. Ved den ene Ende af denne store Bygning er i Almindelighed den midterste-Deel fri og tom og benyttet som Klippeplads. Ved hver Side findes smaa Følge med smale Døre, hvorfra Faarene ledes hen til Klipperne, efterhaanden som disse, hvoraf to sidde ved hver Fjold, skulle bruge dem. Der fordres baade Øvelse, Behændighed og stor Taalmodighed til at klippe den korte, fne Merinould tæet og uden at gjøre Dyret nogen Skade; thi Beghynderen giver ofte de staakels Dyr et smertefuldt Klip med Sagen. Betalingen beror paa det Antal, en Klipper kan besørge om Dagen, og dette er forskjelligt efter Dygtigheden hos Vedkommende. Kan man klippe 70 til 80, ansees det som meget godt, men Enkelte kunne drive det til det fulde Hundrede, sjønt Arbejdet saa ikke er lige godt gjort for alle Faarenes Vedkommende. Saa snart et Faar er færdigt, bringer en Dreng det til en Fjold for de klippede Faar og fremsfører et nyt Offer. Smidlertid har en anden Dreng samlet den afklippede Uld og bragt den hen paa et Bord, ved hvilket den saakaldte "Sorterer" staar. Han spreder Ulden, tager den mindre gode bort, ruller den med Indersiden udad sammen i en lille Bundt og henlægger den paa det Sted, hvor den efter sin Kvalitet hører hen. Reglerne herfor ere forskjellige paa de forskjellige Eiendomme og mere eller mindre nøiagtigt udarbejdede, smen overalt kjender man dog

to Klasser Uld, nemlig den lange og den korte.

Derefter begynder Vævningen, som foregaar paa følgende Maade. Ulden bringes til Pressen, som er en stærk Trækasse uden Laag eller Bund, hvis Sider ere forsynede med Ternhængsler og Bolte. Inden i denne Kasse bringes en Sæt af Lærred og fyldes saa fast som muligt med Uld. Naar den er fuldproppet, skrues den ved en Maskine sammen, saa at den neppe indtager det halve Rumfang og holdes i denne Tilstand, indtil

Sækken er sjet sammen, hvorpaa en Side af Pressen luffes op, og Uldballen ruller ud, færdig til Forsendelse, saasnart den er mærket med Eierens og Godsets Navn og Kvaliteten af den Uld, den indeholder. De blive derefter ladede paa de store Karrer, der bringe dem til nærmeste Søstads, hvor de atter blive behandlede af en Damppresse og indladede for at føres til England, hvorfra den igjen kommer i Verdenshandelen som udmærket engelsk Klæde af forskjelligt Slags.

Hunde som Læstidyr.

Naar man fra vor nordvestlige Provinds Massa sætter over Behringsstrædet, kommer man til Halvøen Kamtschatka, et Land kun sparsomt beboet af Mennesker, men desto rigere paa vilde Dyr, uhyre Bjørne, Ulve, Gauper, Rensdyr, Ræbe og Hunde. Disse sidste streife omkring i den mildere Aarstid som et Slags Ulve i halvild Tilstand, i den lange kolde Vinter derimod holdes de som Husdyr og træde da istedetfor Hesten. Det er en haard Skole disse arme Skabninger maa gennemgaa for at kunne blive saa meget mere stikkede for sin fremtidige Løbehane. Saa snart de smaa Svalpe have faaet Vane, lægges de nemlig med Moderen ned i en dyb Grube, hvor de hverken saa se Mennesker eller Dyr; og naar de ere blevne saa gamle, at de kunne undvære Moderen, lægges de i en anden Grube, indtil de ere

indboagne. I denne Tid trakteres de hyppigere med Slag end med Sul, ja de oplæres formelig til at taale den mest hidende Hunger. Denne haarde Opdragelse har en afgjørende Indflydelse paa deres Karakter; de blive menneskesty, knarvorne, stridige, frygtsomme og melanankolste, og se sig altid mistroiske og ængstelige omkring. Med disse Egenheder er det ganske rimeligt, at de, naar de nu med andre Hunde spændes for Slæden, styrte afsted af alle Kræfter. Efter en saadan Prøvetur, iudestænges de atter, og dette gjentages, indtil de ere blevne stikkede til at foretage længere Reiser. Deres Styrke og Udholdenhed er lige forbausende. De jove paa Sneen i en Kulde, om hvilken vi ingen Ide kunne have, og løbe afsted med sine tunge Læs, sjønt de sprukne Labber farve Sneen blodig, og dette samtidig med, at de

plages af den ulideligste Hunger; ja i enkelte Tilfælde hænder det, at de kaste sig over Læderremmene i Sæletsiet og fortære dem som en Læfferbidsten. Sædvanlig spænder man kun 5 Hunde for en Slæde, og disse trække med Lethed tre vogne Personer med 60 Pund Gods. Med ni Hunde for fører man paa gode Veie over 100 engelske Mile i Døgnet, og ikke sjelden 48 Timer uden at fodre. I Almindelighed faa de ved slige Leiligheder Mad en Gang om Dagen, men det bestaar blot i en tørret Fisk paa et Par Pund, og dette Maaltid faa de om Aftenen, faa de om Morgenens, naar de atter maa afsted, just ikke skulle besværes af en fuld Mave.

Slæden er ti Fod lang og to Fod bred, gjort af tørt Birketræ og paa en Gang let og stærk. Meierne ere brede for ikke at synke ned i den løse Sne, og der findes ikke en Stump Fern paa det hele Kjøretøi. Til Slæden er fastgjort en længere Trækrem af Sælhundskin; Enden heraf fæstes i Ledehundens Halsbaand, medens de øvrige, mindre øvede Hunde parvis ere spændte bag Ledehunden ved Hjælp af fortære Remme, der ere fæstede til Hovedtrækremmen.

Hæsten vil i disse Egne aldrig kunne fortrænge Hunden som Trækdyr paa Grund af den altfor dybe Sne, der ikke kan bære den, og formedelt de steile Bjerge og talrige Floder og Kilder, der enten aldeles ikke fryse eller dog ikke fast nok, til at de overalt kunne befæres med Heste. Om banede Veie kan der jo heller ikke være Tale i et saa thyndt befolknet Land. Forresten er Rejsen

med Hunde baade farlig og ~~spæ~~farlig; man er hyppig udsat for Uveir og maa i Regelen overlade Alt til Hundene. Men de ere rigtignok ogsaa fortrinlige Veivisere og finde den rette Veie, selv om Storm og Sne er saa voldsom, at man ikke kan lukke et Die op; ere Snefogeyere saa stærke, at man maa standse og blive, hvor man er, hvilket hyppig er Tilfælde, saa lægge de sig omkring sin Herre og opparme ham. Man kan da forholde sig ganske rolig, men maa kun sørge for ikke at blive indsnæet altfor dybt. Eruer det med Uveir, da kan man se det paa Hundene; thi de grave sig ved saadan Leilighed Huller i Sneen og lægge sig i dem.—Selv indenfor vore egne Stater benyttes Hunden som Lastdyr nemlig ved den Institution, som fører Navn af de Forenede Staters Hundepost. Mellem den civiliserede Verden og de enkelte Forter hist og her langs med de store Indsøer, der adskillige os fra Kanada, vilde der i Løbet af Vinteren ikke kunne underholdes nogen Forbindelse paa anden Maade. De Hunde, man her benytter, ere Eskimo-Hunde; de slagte de kamtschatske paa og vise en udmærket Kløgt, men det er ogsaa et meget vanskeligt Hverv, de have, nemlig at finde frem i disse vildsomme Trakter og det i al Slags Veir. De fodres med raat Kjød; i Almindelighed følges to Slæder ad, hver forspændt med tre Hunde. Der er to Postførere, i Regelen en Indianer og en Hvid, undertiden dog ogsaa to paalidelige Indianere. Foran sig have de Postkæffene og bag Provianten, foruden en Dye, et Gevær og Ammunition; thi det hænder

noft, at de af Ubeir opholdes læn- det opslupne Forraad, om det end
gere underveis end paatenkt, og da ikke er med Vandet end med et Par
er det godt selv at kunne bøde paa vilde Kaniner.

Blandinger.

“Et nyt Underland” er opdaget
ikke saa særdeles langt borte fra os,
nemlig i det nordvestlige Hjørne af
Whoming.

Da Expeditionen nærmede sig
denne Egn, stødte man hyppig paa
smaa varme Kilder, som stadig viste
sig større og større, indtil man en-
delig naaede virkelige “Geyser” i
Lighed med de berømte kogende Kil-
der paa Island, og endnu betydeli-
gere. En af Deltagerne i Expedi-
tionen udtrykker sig saaledes: Jeg
stod foran en vulkansk Nabning og
saa en Kolonne af kogende Vand,
6 Fod i Gjennemsnit, stige paa en-
gang op til en Høide af 200 Fod,
staa stille der for et Dieblis og saa
falde tilbage igjen i Strømme af
alle Regnbuens Farver. Dette gjen-
toges 10 eller 15 Minuter, da Alt
blev stille, og Vandet i Krateret mest
lignede en Mølledam. Denne Gey-
ser kaldte man “the Grand”. Van-
det springer med 24 til 30 Timers
Mellemrum og da ti eller thve Mi-
nuter ad Gangen. En anden Gey-
ser fik Navnet “faithful” og standse-
de kun en halv Time, da for det i
Veiret 159 Fod. I dette Geyser-
Land, der udgjør mere end 10 Kva-
drat Mile, er der i det Mindste ti
saadanne Undere og over 1000 ko-
gende Kilder.

Man forklarer dette Phænomen
saaledes, at Vand, der er opsamlet
i Huler af betydelig Dybde, ophæ-
des ved vulkanske Kræfter, indtil den
indesluttede Damp presser det opad
gjennem Nabninger i Jordforpen.
Naar nu Dampens Spændkraft er
formindsket paa Grund af det ud-
kastede Vand, ophører Geyserens
Virksomhed, indtil atter Vandet er
trængt nedad og efter paany at
være ophædet igjen begynder sin for-
rige Leg.

Et besynderligt Væddemaal paa
5000 Dollars gjordes i Newbury
John Throckmorton paastod, at han
kl. 8 en bestemt Aften skulde være
iført en velstet Dragt af godt far-
vet Klæde og vævet af Uld, der
endnu om Morgenen den samme
Dag sad paa Dyret. Kl. 5 om
Morgenen klippedes Haarene, Ulden
blev vasket, færdet, tullet, spundet og
vævet; Klædet gjennemgik ogsaa
alle de nødvendige Processer, og
Dragten var færdig næsten 2 Timer
før den fastsatte Tid.

Paa New Foundland er det ikke
blot Befolkningen, som driver paa
Fiskeri, men Geologen Prof. Sikes
fortæller, at Hundene gjøre det Sam-
me. En Dag, fortæller han, saa
jeg en newfoundlandst Hund fiske
paa egen Haand. Den sad paa en

fremspringende Klippe, nedensfor en Gjæld, hvor Fiske tørredes. Vandet havde en Dybde af 6 eller 8 Fod, og Bunden var bedækket med en Mængde Fiskeben. Hundens slap et Stykke tørret Torst ud, og strag styrkede flere Fiske derhen. De vare saakaldte Sculpins, tykke, med store Hoveder, skarpe Finner paa Ryggen og sædvanlig en Fod lange. Hundens stirrede paa dem med ufravendt Sie, og naar de vendte Siden til, da slog den som en Fiskeørn ned paa dem og kom sjelden op uden Fangst. Den gif da et Stykke derfra og lagde den fra sig, og man fortalte mig, at den enkelte Dage om Sommeren paa denne Maade havde sammenbragt en Hob af indtil 70 Fiske. Den spiste dem aldrig, men syntes at fiske blot for sin Fornøielse.

En sammensmeltet Varebeholdning af en eiendommelig Slags fandtes efter Branden i Chicago i et uhyre Dvnlager i River Street. Omtrent 9000 Dvne smeltede sammen til en eneste Masse, optagende i sig en umaadelig Mængde Murstene og andre Stene. Denne Kjempeblot laa der uroffelig og noverbindelig, og i Ugevis har man forgjæves arbeidet den med de kraftigste Maskiner.

Jordtangen Panama, der forbinde Nord- og Sydamerika, kunde i andre mere foretagomme Nationers Besiddelse blive en Rigdomskilde paa Grund af de mange Perler, som findes i de Østers, der i rigelig Mængde holde til paa Banterne i Nærheden af Kyften. Perlerne ere store, men staa rigtignok i Størrelse og Regelmæssighed tilbage for de indiske. Alle Indbyggernes i Byen

Panama og Omegnen holde, naar de ere i nogenlunde Omstændigheder, Negre, der dykke efter Perler for sine Herrer. De sættes over til de udenfor liggende Øer, hvor der ere opslaaede Telte, og hvor Baadene ligge i Beredskab. Atten eller tyve af disse stakkels Negre, som ere udmærkede Svømmere og kunne holde Vandet i længere Tid, staa under en Opsynsmand. De svømme omkring under Vandet, indtil de lande paa en Østersbank, hvor Vandet ikke er over en 12 Favne dybt. Negrene stige da op og lægge Baadene for Anker. Nu binde de et Loug om Livet, feste det til Baadens, og forsynede med en tung Sten, der fremsthynder Farten nedad, kaste de sig ud. Ere de komne paa Bunden, gribe de Østerserne, stikke dem rasst under højre og venstre Arm, en tage de i hver Haand, en i Munden, og nu haste de opad. Efter at have udhvilet en Stund begynde de forfra, indtil de ikke udholde det længere den Dag. Naar Negeren har bragt op saamange Østers, at han tror at have deri Perler nok til at fylde det bestemte Antal, hans Herre skal have, aabner han dem i Opsynsmandens Paasyn, og Overstuddet, om saadant findes, tilhører ham selv. I Regelen sælger han disse til sin Herre.

Atte og Nøg fra Chicago Brand skal isølge en Beretning fra Kaptein Edwards til det kongelige geologiske Selskab i Dublin have naaet og som en Sky omgivet hans Skib Neptun, som dengang var mere end 2000 Mile fra Chicago. Der blæste en meget stærk Storm fra Vest, og førte en stærk Brandlugt med sig; desuden angrebes Mandstafets

Dine af Røg og fint Støv. Dette påsejrede den 12te Oktober.

Kompas-Planten. I den maa-
nedlige Rapport til Departementet
for Agerdyrking omtales en Plan-
te, der havde den besynderlige Egen-
skab, at de flade Sider af Bladene
vende mod Syd og Nord, og det
saa nviagtigt, at man kan undvære
Kompaset for at bestemme disse to
Verdenshjørner. Fra Mr. Snijder,
Moravia, Kansas, modtog Departe-
mentet senere en Tegning af Plan-
ten tillgemed et Brev af følgende
Indhold: I 16 Aar har jeg nu
boet i Kansas og har haft god An-
ledning til at gjøre mig bekendt
med denne Plante og dens Eien-
dommelighed, og jeg er aldeles over-
bevist om at den viser med sine
Blade mod Nord og Syd, saa at jeg
aldrig vilde betænke mig paa at la-
de den være min Veiviser for Hund-
dreder af Mile. Den Plante, hvoraf

medfølgende Tegning er tagen, voger i
min Have; her er den flere Gange un-
der Oppløining og Farven bleven øde-
lagt, men den har atter skudt op fra Ro-
den, og hver Gang have de nye
Blade indtaget den bestemte Stilling.
Det Samme er ogsaa Tilfældet, naar
Planten kommer op af Frø.

Der kan efter min Mening ingen
Tvivl være om denne Eiendommelig-
hed hos Planten, og skulde man finde
et enkelt Blad, hvis Retning var en
anden, da vilde man ogsaa finde, at
dette skrev sig fra en eller anden ydre
Omstændighed. — Stammen er fra
3 til 5 Fod høj, Bladene store, om-
trent 12 Tommer lange, og Blom-
sten ligner en liden Solblomst. Plan-
ten kaldes ogsaa Gummipianten, for-
di der fra Stammen og Bladene ud-
strømmer harpigagtig Gummi, naar
de beskadiges. Gummien tygges og
ansees som nyttig Bestanddel i visse
Mediciner.

Dagens Nyheder.

Forbemærkning: I det vi fra nu
af agte at gjøre "Dagens Nyheder"
til en staaende Rubrik i "For Hjemmet,"
tillade vi os at forklare vor Hensigt der-
med lidt næriere, da vi have seet, at den
har været misforstaaet. Det er nemlig
ikke vor Mening at levere nogen udsør-
lig Beretning om, hvad der foregaar i
den politiske Verden, end sige at indla-
de os det Mindste i Politikken, thi der
er jo allerede et større Antal politiske
Blade, som varetage dette Hverv. Vor
Hensigt er kun den at levere en kort
Oversigt over de store Begivenheder,
som foregaa i Verden, saa at navnlig

ogsaa Ungdommen, der ikke endnu kan
antages at interessere sig for større Bla-
de, dog kan saa et Slags Omrids af Ho-
vedtrækkene i Nutidens Historie og der-
ved modtage dels lidt Underholdning,
dels ogsaa en gavnlig Belærelse til
Brug for Fremtiden. Vi ville derfor
bestræbe os for at levere ikke Andet end
nygne Kjendsgjerninger og indskrænke
os til et ganske summarisk Udvalg af de
vigtigste Foreteelser i Verden, samt maa-
ske nu og da nogle mindre Efterretnin-
ger, især fra Norge og de Forenede
Stater, som særlig kunne antages at in-
teressere den norske Ungdom i Amerika.

Amerika.—**Washington.**—En Petition mod Kvindernes Stemmeret, undertegnet af femten tusinde Damer, blev af Mr. Buckingham fremlagt i Senatet.

— Storfyrst Alexis, tredje Søn af den russiske Keiser, er af General Sheridan indbudt til en Buffalo-Jagt. Planen er at gaa med Pacific-Banen til Fort McPherson og derfra 60 Mile til Hest til et Sted, hvor der er fuldt af Buffaloer. En Veir sendes isørveien, og Alt skal gjøres saa bekvemt som muligt.

— Fra Kansas City berettes, at 17 Mennesker skulle være frosne ihjel i Nærheden af Saline City, Missouri. De Ulykkelige holdt paa at flytte vestover og bleve paa Prairierne overfaldne af et Uveir.

— Senatet har antaget Mr. Anthony's Forslag om at nedsætte en Kommitte, der skal undersøge alle Anmeldelser om Bedragerier begaaede med Regjeringen.

— Fra Japan vendtes hertil et Gesandtskab, som skal være udsendt for at studere Forholdene i Amerika og Europa. Det skal bestaa af 6 høje keiserlige Embedsmænd, ledsjagede af 8 Sekreterere, 21 Officere af anden Rang og 20 unge Adelsmænd. De lande i San Francisco, rejse overland til Washington, besøge de større Byer i de Forenede Stater, afgaa derpaa til Europa og videre rundt Jorden til China og Japan.

— I den sidste Uge af det forløbne Aar have Orkaner anrettet betydelig Skade, især paa Kysterne af det Stille Hav. Med Orkanerne fulgte forfærdelige Regnskyl, saa der paa flere Steder have fundet Overflommelse Sted. I Californien, Oregon og Nevada traadte Floederne langt over sine Bredder, og al Jordfjel maatte standse. Dette Sidste har ogsaa været Tilfælde andetsteds paa Grund af Snemasser; jaaledes var Pacificbanen ufremkommelig flere Dage.

— I Mexiko vedbliver de at faa Dyrer

istand hift og her i Landet, men Præsident Juarez synes at have bundet flere Seire over Revolutionsmændene.

— De Forenede Staters Folketal er efter den nylig fuldendte Census 38,923,210. Iblandt disse ere 4,886,387 Negere, 63,254 Chineseere, og 383,712 Indianere. Det har kostet \$3,287,600 at faa denne Folketælling istand.

— Tre tusinde Insurgenter i Kuba have i et offentligt Dokument erklæret at ville holde med Amadeus, den spanske Konge.

— Venezuela i Sydamerika er fremdeles i Dyrer.

Europa.—**England.**—Prindsen af Wales, som berettes at være død, er i Bedring.—Regjeringen har beordret sine Agenter i Udlandet til nærmere at undersøge, hvad det saakaldte "Internationale" Selskabs Henfigter ere.

Rusland.—Czarovitchen har gjort et personligt Angreb paa Prinds de Reuss, det tydske Riges Minister. Man frygter, at vanskelige Forvillinger kunne opstaa deraf.—For Aaret 1872 skal der for hvert Tusinde udskrives sex Mand til Armeen.

Frankrige.—Prindserne af Orleans skulle have bestemt sig til at tage sine Sejere i Nationalforsamlingen, og at de der ville slutte sig til det politiske Parti, som banner Centrum.

Spanien.—Ved et Valg for Lokalbestyrelse skal Republikkens Venner have seiret og valgt sine Kandidater i 23 af Landets 48 større Stæder.

Asien.—Chineseerne have nu lige som Japaneserne besluttet at sende unge Mennesker til Amerika og England for at lade dem opdrage.

Afrika.—Cape Town i Sydafrika er fuld af Gventyrere, der søge efter Diamanter. Nu berettes der, at her ogsaa er fundet Guld. Protest er nedlagt mod, at disse Stræfninger annekteres med England.

I n d h o l d. Præstegaarden i Garzen. Efter det Tidste.—Ser Aar paa Spitzbergen.—Martyren Ignatius.—Uldhøsten i Viktoria.—Gunde som Lastdyr.—Blandinger.—Dagens Nyheder.